Dorin Streinu *Opere alese*

Vol. 5

Teologie pentru azi București
2011

Cosmologia esenţelor
(poeme, vol. 5, 1997)

Disoluţie prin contopire

Am rupt *peretele* dintre *cer*
şi *lumină*.

De visul cărbunelui ars
s-a rupt peretele dintre *sământă*
şi *piatră*.

Ah, seminţele
de ochii tăi mi-au fost *arse*
în negrul luminii!

S-au transformat în *zei ficşi*,
de metal şi de platină,
ideile.

Ca o coadă de sunet
s-a aprins şi s-a transformat
în *secure*
de privire.

De al tău perete
m-am despărţit
prin smulgere,
prin împrăştiere.

Simfonie fără rugăciuni

Amprentele muzicii
mi-au *dovedit* lipsa de timp.

Te priveam şi *nu era timp*
pentru *a mânca* din măr.
(Mărul are seminţele *numărate*
în doi.)

Oricât ar fi fost de nebun
cel care cânta
de vină erau stelele.

O stea nu poate *învia*
în noaptea nunţii.

Cu albul
prins de umerii rotunzi ai alergării
mă simţeam *alergând*.

Alergam prin nopţi fără numere
şi fără întindere.

Alergam prin *divina ascultare*
de vânt.

Alergam spunându-mi:
am nevoie de zile fără
lacrimi.

Muzeul din muguri

Ascultând tăcut ploaia
am văzut Persoana.

Dintre semne
i-am văzut *chipul*
pentru că *a luat* chipul meu.

De aceea,
ca un simplu joc de sâmburi
am zidit *mugurii*
în piatra sângelui.

Colţii lor de sângerii
au muşcat *trupul* luminii.

Lumina s-a întinerit de naştere.

Ascultând tăcut,
numai tăcut,
palmele misterului
mi-au *acoperit* ochii.

Mi-au acoperit ochii cu frunze de
primăvară timpurie.

Mi-au acoperit numele
cu sunetul *viu* al ierbii.

Numai ascultând
m-am *sculptat* în
memoria singuratică
a copacilor.

Pradă cu sufletu-mi

Ochii
mă privesc
ca pe *o pradă*.

Prada
mă priveşte ca pe *o*
mâncare.

Încercând
să privesc...

Tu
ţi-ai mutat mâinile
în altă viaţă.

Tu
ieşisei din timp.

Sufletul tău
atârna de lumină.

Nu aveai nicio prezenţă
prin care *să negi* necreatul.

Necreatul exista prin
apropierea de melodie.

Ca o goană nebună
după fericirea mărului,
după parfumul uman,
te mutai din secunde,
ca şi cum ţi-a fi
prins inelul de
suflet
şi
te-aş fi făcut
taină, mister, *dăruire*.

Ochii *mă sărută* prin gene.
Genele mă privesc
prin *sărutul de a privi*.

Şoapte în moartea vieţii

Eu
strâng braţul *umed*
al şoaptelor
într-o vioară,
într-una singură.

Ştiu
cum este să simţi
gustul fin al
înţelesului.

Mort de zimbri stelari,
mort de ceruri senine,
mort de viaţa sinelui,
eu strig prin *neajunsul de-a şopti
cuvinte,*
cântate pe o singură vioară,
pe o singură *sfâşiere*.

Eu strâng în pumn
clipele *atinse* de tine,
de umbra ta.

Le sărut cu durerile dorului
meu şi le simt
prietene mie.

Ştium cum este *dorul
din însingurare*…

O, da, ştiu foarte bine
prelungul acestui sentiment
ţipător de credibil!

Viu de raze,
viu de morţi,
viu de lucruri,
eu,
singurul om *abandonat*
în apropierea ta,
chiar *lângă* tine,

strâng tot
ca să pot face *îmbrăţişare*.

Credinţă de crez

Cred
în credinţa *iubirii* mărului,
în fragedul *suspin* de pasăre,
în stolul de insecte
fără cuvinte.

Cred
în credinţa durerii,
în strada ticsită de amintiri,
în copacul fără prunci,
cred.

Cred
pentru ca să trăiesc
în măr.

Cred
pentru ca să trăiesc
în plante.

Ah, *să gust* viaţa
plantelor!

Cred
pentru ca să mor
din moarte.

Cred
pentru ca să mor
cu moartea mea,
ah, şi să gust
amurgul iernatic!

Cred
şi cred
şi cred.

Femeie aşteptându-mă

Femeia
purta împreună cu trupul ei
dragostea stelelor.

Purta în ea
pruncul *simplu* al tăcerii.

Tăcerea îşi are *nimbul* în flori
trezite
din somn.

Femeia
îmi purta lacrima pe obraz.

Mă îmbrăţişa
în albul cerşafului,
când noaptea atingea
conul de umbră,
când atingea sunetul *plin*
de răceală al zidurilor.

Mă îmbrăţişa când
frigul devenea *o însingurare*.

Îmi *săruta* sufletul,
când sufletul meu era *rănit*
de adormire.

Lacrimi în lacrimi

Lacrimile
care au curs
au întinerit ochiul
cu o dimineaţă.

M-am trezit îmbrăţişând
memoria secundelor,
coarnele timpului ameţind
surâsul ploilor.

M-am trezit din ape,
din scoici de lumină
scormonind pământul
în căutarea *rădăcinilor de foc*
ale dragostei.

Lacrimile s-au
întâlnit cu ochiul
şi şi-au zâmbit.

Ochiul era *curat*
de poveşti
şi *de cuvinte*.

El sta gol
în faţa *noului*
anotimp.

M-am trezit
sărutând
pustiul
de somn,
sărutând pustiul de viaţă,
sărutând marea
de valuri albastre.

Cadru

Tu ai vrut *să mă prinzi*
în braţe,
ca şi cum ai fi avut
aripi de lumină.

Chiar m-ai îmbrăţişat,
ca să-mi arăţi că dragostea e *albă*,
albă *ca lumina*.

M-ai prins în braţe
ca pe *o sărutare*
şi m-ai aşezat lângă obrazul tău.

Eu am început *să respir*,
respiraţia ta devenind *o*
emoţie intransmisibilă.

Sentiment de noiembrie

Te caut
prin spaţiul cuvintelor
să-ţi vorbesc.

Te caut
ca pe *o rază*
de inimă albă,
ca să-ţi îmbrăţişez ochii.

Ochii tăi
au un mister adânc
de noiembrie.

Au o aură argintie
ca o melodie
de înnoptare.

Te caut prin spaţiul cuvintelor
gol de ochi şi *de suflet*.

Te caut *împreună* cu
Îngerul meu.

Chemarea luminii

M-ai chemat să-ţi vorbesc
prin lumină.

Tu mi-ai privit
copitele de azur
ale trupului
dezlegată.

M-ai chemat cu trupul tău,
cu *un limbaj* al nopţii.

Eu rămăsesem lângă uşa stelelor
zâmbind prin soarele rectiliniu.

Eu nu mai ştiam *care*
îmi sunt razele.

Atunci m-ai chemat
ca să-ţi vorbesc
prin lumină,
prin pasărea cu ochiul adânc,
prin trupul *fără îmbrăţişări*
al ferestrei.

Secundă amărăciunii

Lângă trupul dimineţii
mă spăl de ochiul *avid*
al durerii.

Gândacii
au cântat *spaţiul* prin care eu
trec ca un singuratic.

Ei mi-au *albit* cămaşa de sânge.

M-au sădit în ceaţă
ca să mă spăl de gânduri triste.

O, dimineaţa nu are *visul destrămării*!

Noaptea este aceea care *îmi*
cântă disperarea.

Ea este doamna lunatică
şi somnambulă din paharul beţiei.

Gândurile triste
în ea se dizolvă
şi pier.

Închisoare cu pereţi de ceaţă

Pereţii sunt *umezi* de întuneric.

Prin *ceaţa* lacrimei
nu mai îmi găsesc prietenii.

Părinţii mei
fără nume
au tăcut în frunze,
s-au acoperit de *uitarea* mea.

Iar eu
îmi caut gândul
prin stele nebune.

Eu îmi caut
lacrima prin întunericul ceţii.

Sunt îmbrăţişat din când în când
de *răceala*
sângelui umed.

Din când în când
acoperit de apa nopţii.

Pereţii îmi aduc în suflet
tremurul frunzei în ploaie.

Îi ating şi mâna *îmi plânge*.
Îi ating prin sufletul meu
ca pe nişte *lucruri sfinte*.

Broboanele lor de gheaţă
mă înfioară.

Pereţii sunt umezi, ca în
momentul când moartea
mă va face *rece*
în *anotimpul tristeţii*.

Culés sărutând

Adun *frunzele* mâinii tale
ca să ţi le dărui.

Ochii tăi îi adun ca să fac *dragoste*
nopţii.

Sărutându-mă,
mă adun din întunericul tău.

Sărutându-mă *al nopţii*
din noi.

Poem de regăsire în inimă

Mai calm ca un sunet,
ridicat
în globul stelelor roşii,
versul e *întinerit* şi *neumblat*.

Ochiul e *nepipăit* şi *neamestecat*
cu piatră.

Mult mai *tânăr*,
cu mult mai *arcuit* din aripi,
îndreptându-mi paşii spre soare.

Acum
sunt regăsit prin peşti,
care înoată prin peşti,
prin păsări,
care se mănâncă
din păsări.

Eu vin *să te înalţ*
ca un steag prin viscol,
ca o luptă de frunze
prin râuri de Îngeri.

Mai calm
ca un cuvânt
ridicat din şoapte.

Clar de pasăre

Sângele meu *a întors*
sângele vorbelor
în arbori,
rotirea crengii
în lumina frunzelor.

Chemarea de îmbrăţişare
este *rodirea* îmbrăţişării.

Ochiul nu mai este *ochi*
ci melodie *înaltă* de rocă,
e *gustul* din pâine.

Cu trupul fraged
gustul *se rupe* de păsări.

Însă eu *îţi cânt* inima
prin inimi de bărbaţi.

Eu *te rescriu*
pe *sentimentul tânăr*.

Sonet

Sufletul meu…
ca şi cum *mi-aş rosti*
vârsta
cu ciocul şi ghearele
în stele.

Adagio divinului ochi

Ia inima mea
şi arunc-o
în drumurile prin care
trec *dorinţele* fecioarelor nepământene.

Ia inima mea
şi fă din ea
plecare şi *întoarcere,*
drum şi *mers.*

Ia şi sfărâmă
pelicula ei magnetică,
cu care *atrage*
cuişoarele de fier.

Ia şi adu-mi Îngerul,
cu mersul lui *fin*,
de *fată mare*.

Pune-mi-l lângă şoaptă,
lângă masa de taină
a clipelor,
ca să-mi *mute*
luna mai aproape de an,
cuvântul *mai aproape*
de închinare,
mâna mai aproape de *mână*.

Chemare la ardere în dragoste

Ochiul *a trâmbiţat*
din carnea lui.

A trâmbiţat spre carne
tânără,
voluptoasă şi *amară* ca focul.

Ochiul s-a luminat
în ardere,
s-a luminat *în forma singură*
a arderii.

O, focul a devenit *imn*
întins şi *clandestin*,
refren pentru adormire!

A devenit *cale*
deschisă,
idee…

Rugăciune pentru linişte dorită

Să fiu numai
adunat şi *adăugat* mie.

Mâna să se ilumineze.

Să-mi fie *scrisă* ordinea,
simetria din cuvinte.

Cer să fie reculese
sentinţele
şi să mi se dea
unicul vlăstar,
prunc…

Numai *plângând* râsul
voi *regăsi* calea
scrisă pe uşi.

Deschise îmi vor fi
tainele cu respiraţie,
tainele cu linişte.

Când voi iubi tăcerea
vreau să fiu
adăugat trupului gol,
trupului fără iubire.

Aceasta e *rugăciunea*!

Candelă pentru Ioana

În noi este inclusă
dorinţa de *a visa* visul nostru.

El este scris,
incizat.

Să-ţi desfăşori aripile
şi să zbori,
îţi cere el.

Să te amesteci
cu tot ce înseamnă
tăcere,
punct terminat,
linie.

Să chemi înamorată
locul pentru *singura*
dăruire,
mâna pentru *singura pipăire*
a trupului.

Ca o ieşire
din umbră,
ca o chemare
în lumină,
ca o eliberare
de tine
este *omul*.

Refuzul cu două braţe

Refuzat în ou
se ridică oul în om.

Trecând spre arhetip,
visul peste cuvânt
se desface.

Se uneşte spiritul lângă
cuvânt,
lângă sânul *dulce*
al gălbenuşului.

Fiinţa e în naştere.

Urcă în spirala sângelui
chemarea
spre *tot mai multă chemare*,
chemare de frig
şi tăcere.

Viaţa urcă
în galop
de pasăre.

Viaţa spre viaţă.

Refuzul este
actul dictatorial al cuvântului,
nerostirea lui
în silaba care *aduce* liniştea,
pentru că oul *ridică*
comiterea crimei.

Remâncarea braţelor simple

Întinzându-ţi respiraţia
m-ai făcut soare,
lună cu două nopţi,
poem cu două naşteri
din toamnă.

Doar cu o singură *prezenţă*
îndrăgostit.

Cu trupul meu
îndrăgostit de imaginea ta
atât de indescriptibilă.

Doar cu o singură *limbă clasică*
a tăcerii.

Întinzându-ţi repiraţia,
cuvintele,
râsul,
inima,
m-ai făcut *rătăcitor*,
regăsit,
renăscut,
revisat…

Apologie pentru piatră

Stă fixă,
ca o esenţă imperturbabilă,
ca o sferă închisă
în propria sa matematică.

Ca o urmă de ghips
pe ochiul *supt*
de lapte.

Sânul ei rezidă
în dreptul de a fi *mama*
în care adorm.

O, piatră, căci
zic *piatră de rugăciune*,
piatră de vulturi,
piatră de seminţe de măr,
verzi şi roşii şi albastre şi galbene!

Salbe de iarbă mirifice.

O, zic piatră
care nu-mi vorbeşte,
aşa, încet, *ca o sărutare…*

Adâncă,
fixă,
ruptă de agitaţia drumului,
mereu pusă ca să fie *spre întrebare*.

O, căci zic:
de ce nu-mi *aud* sufletul
prin tine
născându-se?

Aş dori *să tac* prin tăceri
fără sfârşit.

Aş vrea să te aud
numai la sfârşitul somnului
ca pe o fericire.

Este goală de răspuns
ca un câmp ermetic,
în care auzul nu se
întoarce la posesor,
ci e auzul în care *se pierde*…
şi în mirosul în care parfumul
e *lucid*
şi *infidel*.

O, că de nu zic
de atâtea ori *aşteptare,*
de atâtea ori
îmi pare rău,
de atâtea ori
frunzele cad,
frunzele *adorm mâlc*!

Versificaţie pentru frunză verde

O, frunză verde,
verde ca *viaţa* copacului!…

Eşti o coloană fără sfârşit,
eşti o tăcere fără mine.

Inima,
mânată de Îngerul Tău,
mă ridică dintre răniţii de albastru,
cu dinţi de purpuriu,
ca un adevărat Botez.

O, de nu mă uita!

Mă ridică vestea Îngerului
din noapte.

Timpul *şi-a trecut* peste limite.

A devenit hipersensibil
şi nu mai rezistă
anonimatului.

Mă împinge *de la spate*
Îngerul.

O, chipul stelei era *lumina*,
lumina care *se năştea*.

Îngerul mă poartă
în aripile lui
de infinit.

O, de frunză verde
rănit
nu este scăpare!

Ca un regret pentru apusul soarelui

Poate,
zburând
prin cuvinte,
cuvintele au devenit *lungi*,
galactice.

Poate,
de câteva ori trist,
m-am întâlnit cu *divinul*
umblet al zorilor
şi nu i-am sărutat mâna supus.

Poate
m-am făcut *mic*,
cât o urmă de furnică,
de zumzet de purice
şi am trecut fără gând,
fără spaţiu,
fără nume…

Poate,
de câteva ori,
am fost *amorţit*
de dor
şi am uitat să-ţi spun
ce fericit mă simt.

Din cuvinte privind cuvintele

În cuvintele mele
s-au scris *alte* cuvinte,
identice cu păsările mele.

S-au scris alte cuvinte,
identice cu insomniile,
cu tristeţile,
cu neliniştile mele.

S-au scris
de o mână
fără trup,
ca şi când o mână
trebuie *să-şi aibă*
un trup.

Le-am găsit, uimit,
născute a doua oară
din naştere,
cu braţele roşii de sânge,
de sânge enigmatic,
cu feţele livide…

Mi-am întins mâna prin ele
şi m-am făcut pustiu,
fără sunet,
amforă
în care
se păstrează
mirul ceresc.

M-am făcut *o silabă*
rostită accentuat,
ca un muget ierbos,
aruncat prin alăturare
de naştere
în lacrimă.

Oră polifonică

Oră fixă,
ca o statuie.

Oră, oră
în care mă înamorez
de trecerea soarelui.

Se cântă sufletul meu,
sufletul orei.

Se cântă sufletul
fiecărui tropot de cal.

Oră,
oră de metal.

Oră tristă,
galbenă, albastră…

Mirare de trup nou

Eu, *cel de ieri*,
sunt *de neregăsit*.

M-am ascuns
în *agora* cuvintelor.

M-am furişat
în turnul de fildeş
al trupului spiritului.

Eu, cel de ieri,
sunt şi azi,
însă *invizibil*.

Traversând
fluviul încins,
înotând,
sunt *o mirare*…

Mirarea că braţul meu
a luat locul braţului meu.

Sunt mirarea
că limba mea
a luat locul
unei alte limbi,
a cuvântului esenţial
şi că eu *chiar vorbesc*
această *limbă esenţială*,
pe care o înţeleg toţi
oamenii *cu mintea în inimă*.

E o mirare
că zâmbetul meu *a luat locul*
altui zâmbet.

Îngerească,
neomenească
este această *nouă fiinţă*!

Invizibilă,
suprasensibilă
este *această rostire*!

Mirare continuă
şi întrebare.

Eu am luat
locul meu.

Eu m-am născut
în urma naşterii mele,
după ceva timp de la naştere
şi nu chiar atunci.

Eu, eu, eu…

Scriu eu, eu…
şi mă mir.

Mă mir cum am devenit
eu ceva *nesperabil*,
ceva *de neimaginat*.

Eu, cel ce sunt.

Eu, cel ce miros floarea.

Eu, cel ce mănânc
norii albi ai pâinii.

Eu, cel de ieri,
nu mai sunt.

Eu sunt *cel de*
mâine.

Sunt *cel ce va fi*.

Sunt eu, *cel ce sunt*.

Epextasis

Spre *necuprinsul cuvânt*
ridicându-mi ochii.

Spre *necuprinsul dor*
al dorurilor.

Pe muchia ceţii,
în revărsatul de apă,
pe muchia *dătătoare de viaţă*
mergând,
alunecând,
când *fix*,
când *nehotărât*…

Spre necuprinsul,
oh, necuprinsul
Tău Duh!

Spre heruvimul
cu chip
de alăută.

Spre Îngeri,
oh, necuprins,
urcând scări,
urcând coloane,
urcând în lumină,
în *nemărginita*
şi *necuprinsa lumină*…

Urcând trupul
în spirit…

O, mereu urcând,
şi tot, oh, neîndrăznind să-Ţi
fur lacrima mea.

Tot nesigur,
parcă din ce în ce *mai nesigur*,

în împletirile trupului meu,
cu scările aripilor…

Spre necuprins.

Spre planul *preaînalt*
al luminii.

Spre acolo unde nu mai sunt
decât *cel care nu mă ştiu*
dar *văd*.

Spre necuprins,
spre zbor,
oh, rupt spre zbor
de lumină,
de sânge!…

Revoluta soluţie

Somnul e *dulce*
şi îşi închipuie despre mine
că sunt *dulce ca o lămâie*.

Somnul nu ştie
că eu *prefer* viziunea
fără curgere.

El mă ridică,
mă trezeşte,
ca şi cum ar uita că, trezindu-mă,
nu mai sunt al lui.

Stă la uşa mea
şi *mă uimeşte*.

Mă schimbă în trup,
mă curge din lucruri,
dulce, ca o îndepărtare de timp,
ca o închipuire,
ţie, străină.

Ca o soţie ce vede
sufletul meu în ea
ca pe *o tăcere calmă*.

O, dulce, liniştit somn!…

Greşeşti când mă trezeşti,
pentru că eu am să mă răzbun
pe nesinceritatea ta,
pe uitarea ta somnolentă.

Greşeşti când nu îmi spui adevărul,
adevărul fără pene şi gheare,
fără recuzită şi costum.

Mai bine te-ai întoarce.

Mai bine ai pleca.

Mai bine ai pupa
toate mâinile
retezate,
lipite
de statui…

Mai bine, somnule nemernic,
te-ai face tăiere de lacrimi,
de respiraţie.

Aş vrea să nu ţi se mai spună
pe nume.

Să ţi se spună oricum,
dar nu *somn,*
nu *adormire*…

Aspiraţie spre vindecare de naştere

Oul, rostogolindu-se
de mine,
mă întrerupe,
cum tăcerea este întreruptă
prea brutal de cuvânt,
de spaţiul dintre două
treceri.

Oul, rostogolindu-se,
îşi poartă naşterea
în el,
neîncepută şi fără durată.

Ca o secundă de naştere
mă ascund,
mă ascund în ou,
rostogolindu-mă,
împreună cu naşterea mea,
pentru că *oul este o viaţă în trecere*.

Ajung să îmi doresc să
fiu,
pentru o clipă,
un rozător,
să fiu cel care mănâncă
coaja ca să scape.

Să scape lângă coajă,
dincolo de coajă,
chiar în fluidul *verde* al vieţii,
al singurei vieţi…

Să fiu acolo,
da, *acolo*,
acolo, acolo…

Să fiu acolo,
o rostogolire
aproape lângă sânge,
lângă răsuflare.

Îmi trebuie să ştiu
viitorul meu ontologic,
ca un ochean ce priveşte fiinţe reale.

Să fiu ca o călătorie *în afară*
de măr, de cercul trasat lângă trupul meu.

Trebuie să ies,
să rup,
să ţip,
să mă rostogolesc,
să tai *zidul* care mă strânge.

Zidul acesta care
mă strânge
şi *mă separă* de lumină.

Vreau să trec peste
cuvântul care *mă limitează*,
care îmi absoarbe viaţa,
sângele,
transpiraţia,
gândul,
vertebrele fiecărei lacrimi…

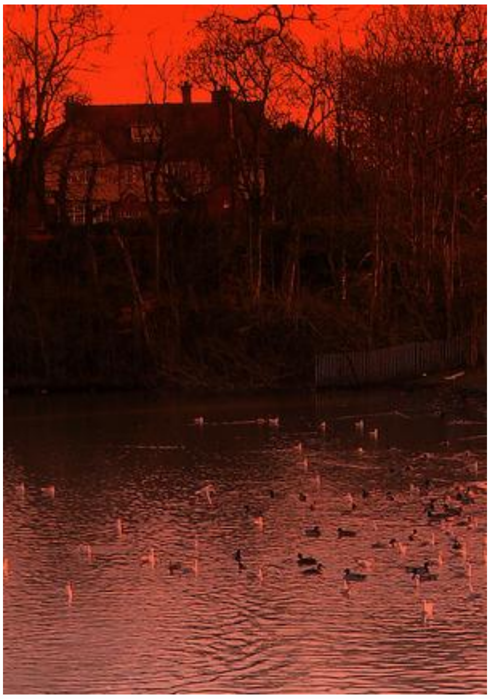
Nu numai că *vreau*
dar şi *trebuie*
să mă subţiez
cât o rază de lumină.

Trebuie *să deschis* ochiul,
să ţâşnesc dincolo de materie,
dincolo de fluidul de artificii
şi de picioare imaginare de femeie,
de elefanţi fără întindere
şi de stele fără coadă.

Să mă rostogolesc
din ou
până la elucidarea faptului,
că m-am *însurat* cu poemul acesta,
nebun ca o dragoste împovărătoare.

Simt că trebuie
să îmi spăl
trupul de iubiri,
de regrete,
în nemărginirea luminii.

Pentru că *mă voi naşte continuu*
dincolo de privire,
dincolo de spirit,
dincolo de cuvânt.

Poem între două pustiuri de „ne”

Între noi ne vorbim de trup,
de suflet.

Niciodată ne sfâşiem,
ne punem punct.

Nimic nu are
început, pentru că noi
ne privim şi *ne tăcem*,
ne murim cuvintele
între noi.

Piatră pe piatră
noi ne punem
ca să zburăm.

Ne punem os pe os,
gură pe gură,
ca să ne avem,
să ne dorim.

Noi ne cântăm ochiul unul altuia,
ne strângem în braţe
ca să ne alergăm,
să ne murim.

Între noi
vorbim de *filosofia libertăţii*.

„Libertatea e *un zid*,
e *o aripă*”,
ne spunem.

Libertatea *transportă*
trupul şi sufletul.

Noi ne urâm
amândoi cu iubire.

Ne facem biserici de zăpadă,
dumnezei din zinc,
pe care îi punem
ca să ne apere soarele.

Pământul ne vorbeşte
şi noi *ne visăm*.

Soarele răsare
şi noi nu ne ajungem
la capăt.

Bărbat învăţând cai înaripaţi

Un bărbat,
pentru că avea *braţe puternice,*
transpiraţie rece
şi nasul *puternic înfipt*
sub doi ochi
de *zimbru melancolic*.

Un bărbat
cu cartea în două mâini,
acoperită de peşti
şi păsări,
şi sprijinit în a treia mână,
a sufletului…

Sprijinit de capul
stelei Calopis,
până când
mâna sufletului,
intrând în cap,
purta elefanţii şi puii lor
pe nervii *lungi* ai cuvintelor,
dând de apa *sărată* a lacrimei.

Un bărbat,
pentru că vocea îi era groasă
şi atârna de el
un soldat de treflă,
care înjura zburătoarelor penele
lor de zambile.

Ochiul lui era *sărat* de ochi,
de ochiul păsării care zbura,
încât aripa *se dizolva* în zboruri.

Şi trecea prin auz
identic cu memoria.

Un bărbat învăţând
insecte de raze,
intrând cu mâna în cer,

pentru că în cer se făcuse *o intrare*,
prin care zburau *cai înaripaţi*,
fără vreo legătură cu cartea,
pe care o ţinea
în două mâini puternice.

O statuie şi întâmplare cu curci

Contemplam cerul...
şi o ploaie de curci
inunda oraşul meu,
parcul meu cu copaci
siderali şi *stalagmitici*.

Contemplam cu văzul
meu *alungit*,
pentru că
din curci
curgeau *gheare*,
guşi,
excremente,
ouă albe şi *negre*.

Curgeau pe fruntea statuii
din faţa blocului,
ca o găleată cu lături vechi,
inundând nasul cu
găuri adânci,
ca nişte canioane
prin care *se scurge*
viaţa…

Un ou negru *mă afundă*
în ghearele primei curci
care căzu.

Un ou negru, care semăna
cu mătreaţa părului neted.

Al doilea şi al treilea
şi al patrulea
mă afundară
în sincopa
plină de roşii şi
castraveţi a visului.

Contemplam prin
depărtare de ureche,

de gură,
de nas şi mână…
şi curcile *creşteau* din pietre,
la loc,
în curci.

Şi curcile *creşteau*
din cuvinte,
la loc,
în curci.

Cu organul meu
fără naştere,
le priveam *superbe*
şi *retrograde* făpturi.

Ieşeau din nori
şi se pierdeau
în *braţele* înălţimii.

Curci cu ochi de curcă,
cu organe digestive
şi auditive,
cu interjecţii asemănătoare curcilor,
asemănătoare *contemplaţiei*,
pentru că se păstrau,
în secunda în care priveam,
în care priveam curci,
care curg în ouă,
care curg în albuş,
care curg în gălbenuş,
care curg în sânge.

Ceasul şi două jumătăţi de măr

Un măr
împărţit
în două camere.

Un măr
tăiat
în patru seminţe,
una *diferită* de sora ei.

Măsurând timpul,
secunda de după secundă,
secunda *de dinainte*
şi *de după* secundă.

Un măr,
cu minutar şi secundar,
gradat în douăzeci de ore,
în care se înscrie o viaţă cotidiană,
o viaţă după regula
banului vechi,
care se devalorizează
cu fiecare virgulă.

Un măr,
care merge spre pârguire,
spre coacere.

Un măr,
fără de care eu aş sta *visând*
luptele Îngerilor cu demonii,
lupta lui Iacov cu Dumnezeu…

Un măr,
fără de care
osul mâinii ar fi
mai puţin cheltuit,
fruntea mai puţin *încreţită*
şi *împinsă* spre adormire.

Un măr,
un singur măr,
care nu are niciun alt măr identic,
deşi fiecare măr are
patru seminţe,
una diferită de sora ei.

Un măr,
pe care îl ştiu
şi cei ce nu se nasc,
pe care îl ştiu,
pentru că tind ca spre un ochi,
care nu are *lipsa* vederii.

Un măr,
spre care cei ce visează
se apleacă
şi îl gustă,
se apleacă şi îl fac
pentru mâncat.

Un măr,
care pârguindu-se
îşi simte gustul dulce.

Un măr
împărţit în două camere,
una de alta despărţită
printr-o virgulă,
cu patru seminţe,
cu toate că una este
diferită de sora ei.

Despre poet şi aripa lui de înger

Poetul e aligatorul care mută
o ţară într-o aripă de înger.

El, cel subţiat
până la coacere,
subţiat
şi cu mustaţa tânără
sau albindă.

El,
cel care *zboară*
spre *ieşirea din cuvinte*.

El,
cel cu patima
pusă pe pernă,
pe perna cu zece lacăte desfăcute,
pe propriul lui somn,
cu mâna *alungită*
în litere.

El,
cel care dresează
turma imensă de animale,
care îl urmează în tăcere.

Poetul e aligatorul,
care îşi duce propria sa *piatră* în stomac,
prin ape *sălbatice* şi *acre* de insomnie.

Piatra lui,
cea cu colţuri poliedrice,
care se luminează
în culorile rupte din albatros,
îl împing
în propriul lui fascicul
de stele.

El,
cel care este *propriul său*
devorator.

El,
cel care *îşi mănâncă*
propria sa linişte
în cochilia unui melc
de apă dulce.

El,
cel care este urmat de
turma sa de animale,
de turma sa de lăcuste
cu ochi imenşi şi negrii.

El,
cel care,
fără de care *transparenţa*
ar avea o altă denumire
şi *zborul*
s-ar confunda
cu mişcarea braţelor
în aer.

El,
cel fără spaţiu,
în spaţiul dintre două capete
de vaci,
dintre două capete de
coloană romană.

El,
cel care *îşi are numele*
în fiecare inimă,
pentru că fiecare inimă
îşi are *licuricii*
în camera lui luminată
de *porumbei*.

El,
cel care, purtându-şi viaţa…
pentru că *a purta viaţa* e un tren

cu o destinaţie
în vaci multicolore
şi în aripi de înger.

Carte de reamintire şi lasă-mă…

Sărută-mi ochii,
dar lasă-mă să-ţi privesc
împletirea de şerpi
cu împletirea de broaşte roşii.

Lasă-mă şi du-te!…

Dar mai târziu să te întorci,
mai veselă,
cu labele mult *mai blânde*
şi fără unghii care să mă zgârie.

Când vei venii
să-ţi pregăteşti degetele,
degetele tale lungi
de pianistă,
pentru că vei avea de lucru.

Îmi vei număra
organele simţurilor.

Vei avea de lucru.

Vei şterge praful
de pe vesela albă
a mamei
şi vei aranja patul,
în care se va naşte
centaurul cel mare
şi centaurul cel mic.

Să te întorci,
fără ca să-mi uiţi
numărul de la cămaşă.

Va trebui să-mi cumperi alta
mult mai scorţoasă,
ca pentru *un drum lung*
spre Polul Nord.

Pregăteşte-ţi mâinile,
mâinile tale lungi de artistă,
pentru că îmi vei *spăla* ochiul,
urechea,
nasul,
inima,
mersul,
prin sângele tău.

Îmi vei spăla sângele,
ca să-l faci mai alb,
mult mai luminos
şi mai angelic,
pentru ca să-l îmbraci
în *tăcerea ce va fi*,
în zborul
ce va urma căderilor
de păsări
ce vor fi,
căderilor de apeducte ce se
vor întâmpla.

Să te *întorci*
dar *să nu mai vii*!

Să te întorci
tocmai după *ultimul adio*,
când se va rupe vraja
şi *va cădea*
cuvântul în lacrimă
mai simplu.

Pentru femeia cu ochi de drac roz

O femeie
cu ochiul gol,
care *se termină* în disperare.

O singură femeie,
care întoarce piramidele
cu fundul în sus,
pentru ca să se vadă
lumina în pământ.

Ah, o femeie ce vede
întunericul în lumină,
întunericul…
şi care are o voinţă
nebună
de *a se autodistruge*!

Ea *se naşte* dintr-un gâniat
de porumbel
şi dintr-o şopârlă cu labe de urs.

Ea crede că *nu există nimic*
în afară de ochiul ei.

Ea crede că ochiul ei *scos*
şi *pus pe masă*,
poate *gândi* sentimentele.

Ea nu crede
în *moartea care zboară*,
ci doar *în negura*
care are ochii roşii.

Ea simte
zborul vampirilor inexistenți
pe timp de noapte,
scrâşnetul copilului mort numit *Vlad*.

Ea se transfigurează ipotetic,
schimbându-şi pielea galbenă a gândirii,

degetele absurde ale părului
şi şerpii reci ai gâtului.

O femeie goală.

Ea e o femeie goală,
care nu se îmbracă
în sâmburi de conopidă,
pentru că are dinţi de elefant
şi nu înţelege,
că *ochiul este un simplu*
obiect de gândire.

Cursă pentru idei

În liniştea camerei
ideile au trupul *copt*,
simplu,
ca *un miracol*.

Ideile sunt *mirabile*
ca însăşi mirarea.

Mirarea mea începe odată
cu mine
şi se termină odată cu ele.

Le pândesc cu spiritul.

Stau *să le prind* cu spiritul.

Fac tăcerea adâncă,
atât de adâncă, încât Îngerii *se aud*
cu fâlfâirea aripilor lor.

Şi ideile apar,
apar ca *un tropot*
de libelule atomice,
ca *un vis aşteptat* de secole.

Ideile sunt *simple*
şi *mirabile*.

Ele vin numai când *apare* tăcerea,
când *se aşează* tăcerea adâncă.

Ele vin
şi eu *le pot întreba*.

Eu pot vorbi
cu ele,
ca în lumina reflectorului.

Ele mi se confesează,
mi se recită simplu,

ca un nod gordian desfăcut,
ca o teoremă
pe care *o fac liberă* de semnul egal.

Ele vin şi mă fac *mirabil,*
ca şi cum *a privi*
este *o viaţă binemirositoare*
a eflorescenţei.

Chiot

Vezi că nici eu
nu mă văd?

Sincer îţi spun:
nu-mi văd
sfârşitul cuvintelor,
ca un roşu semnal de tren.

Nu mă văd
supt
de cerneala cărţii,
nici *negru*
şi nici *galben*.

– Ce bucurie! Nu *vezi*?!…
– Nu vezi *prea bine*,
îmi zise el.

Oftat

Am sentimentul că
vorbesc în piatră,
că piatra *se ascunde* în piatră,
împreună cu mine.

Am ochiul sentimentului viu,
ca şi cum o piatră
nu ar avea *sânge*,
copii
şi o ţară anume.

…Oh, de ce numai sentimentul,
că *nu am nimic*!

Rugă tristă cu inima

Prietenul meu…

Dă-mi prietenul meu
cu oasele rupte
de ochii prin care *l-am privit*.

Dă-mi fruntea lui,
sfânta lui linişte
şi blondul lui păr
şi prietenia lui *arsă* de păsări
şi inima lui…

Dă-mi sufletul lui,
liniştea!…

Rime fără crezământ

Piruete pe un singur deget.

Te văd *rotindu-te*
în piruetă albastră
până la lumină…

Lângă măr,
cel de al doilea fruct al tăcerii,
treaptă peste treaptă,
două perechi de ochi,
identici,
lângă picioarele *suple*
ale înserării.

Singura *mâncare*
şi *hrană* pentru
animalele inimii
e *sărutarea*…

Să ţii minte acest *amănunt*!

Piruiete, oho, piruiete
de gigant,
cu mâna scoasă
în furci caudine,
în bezna anotimpului,
fără ţâţe albe,
fără dinţi roşi,
fără carii violete,
fără,
fără…

Ceartă prin două secunde

Noi *ne cinstim* braţele
în flori.

Noi suntem *pătaţi*
de propria noastră cerneală.

Tu, mai mult,
crezi că o capră
nu are *nimic* cu râtul tău.

Dar tu eşti *porc,*
precum pasărea *mănâncă*
semnele.

Tu eşti porc,
ca şi acest şir de fantome,
care se dezgheaţă
pe ramurile stomacului.

Noi ne cinstim
din entuziasm,
dintr-o delicateţe
cu dinţi de câine.

– Eşti *porc*. Un porc *cu stomacul gol*.
– Mie îmi spui *vântule,*
mie îmi spui?!…

Vorbe de plictiseală

Noaptea trecută
te-am simţit în coasta mea
murdară de gelozie.

Îţi mutai *oftatul* în
cozile de câine
ca o petunie plictisită.

Noaptea trecută, reţine,
ţi-am scos *trupul* din creierul meu
şi te-am aruncat
la muzeul de senzaţii.

– Scârbă ce eşti! Scârbă!…
– Mai mult decât mine eşti…
– Eu sunt *transparent*.
– Eşti *inuman*! Eşti…
– Gata!…
Să vină *tăcerea*
peste noi
ca o maioneză înnoptată!…

Lecţie involuntară

Să vorbeşti despre dragoste,
în gura mare,
e ca şi cum *te-ai lăuda* cu un incest.

Trebuie să te speli pe mâini
cu *murdării delicate*
şi apoi *să vorbeşti*.

Caut, de ceva timp,
să îţi spun *trei cuvinte adevărate*
cu mâna,
adică să vorbesc despre dragostea
simplă,
mare
şi *neputredă* dintre noi.

Să vorbesc ca un nebun
despre dragoste,
despre porumbeii ei
şi despre tot regnul de
animale înconjurătoare.

Însă pot *să-mi scutur* sufletul,
dincolo de *nasturii* indolenţei tale
năucitoare?

Observaţie într-un semn

Uneori e bine
să ştii
fericirea.

E bine să ştii,
când eşti *trist*,
fericirea.

Pentru că *fericirea*
e *o fotografie*
în culori vii.

Da, să o ştii,
să o ştii *pe de rost*.

Uneori e bine să îţi
vinzi fericirea.

Da, să o vinzi
ca pe un bocanc vechi
şi să *o recapeţi* înapoi,
pentru că cel căruia
i-ai dat bocancul,
crezând că e *vechi*,
ţi l-a înapoiat.

Uneori e bine
să uiţi că eşti
fericit
şi să vezi ce *nelinişte*
e acolo, unde
fericirea nu are *papucii*
la pat.

Carenţa cutiei

Visul este *o imagine*
întoarsă a realităţii.

El este *trucarea* imaginii,
cu care poate privi o mână,
un picior,
o idee.

Visul este o clipă de spot publicitar,
o reverenţă a frigului
în faţa înălţimii.

Am visul meu din carton,
acoperit
cu trupul meu
din frunză.

El este imaginea mea trucată,
trucarea mea într-o imagine
a lemnului.

Credinţă fermă

Nu e bine
să fii tânăr
decât *întotdeauna*.

Nu e bine să trăieşti
decât *luminând*…
apunând…
luminând…

Nu e bine să iubeşti
decât *din iubire*.

Atât!…

Decât păsări
pe turle de Biserică.

Persoană convivă

Ca între două dureri...

Trebuie să alegi
durerea *mai surdă* şi *mai oarbă*.

Tu alegi ce crezi
că îmi este *mai rău*.

Pe mine mă doare
de ouă necoapte.

Pe mine mă doare
de elefanţi ucişi.

Iar tu…îmi spui *de oftat*.

Tu îmi spui *de…chemare*.

Ca între două imagini
pe care *le cuprinzi* cu ochiul...

Trebuie să alegi *ce e mai sublim*.

Iar tu îmi spui *de minciună*…

Tu îmi spui *de durere*…

Parafrază eminesciană

Prin noi trece o rază
pe care *o simţim*
după temperatura *proprie*.

Cine este *rece*
o vede *gheaţă*.

Cine este *cald*
o vede *dragoste*.

Cine este *prea cald*
o vede *lumină*.

Prin noi trece
o rază de umbrelă.

Ea este acoperită
ca să nu se vadă.

Cine este *gheaţă*
o doreşte.

Cine este *dragoste*
o trăieşte.

Cine este *lumină*
o face a lui pentru vecie.

Dacă vrei *să o cuprinzi*
ea nu are trup,
ea nu are punct,
ea nu are sfârşit.

Dacă vrei *să o vezi*
ea nu are dorinţă.

Dacă vrei *să o ai*
ea nu are timp.

E o rază,
o rază pentru care trebuie
să fii prezent.

Ba chiar mai mult:
trebuie să fii *treaz*
şi nu *beat*,
şi nu beat…

Dacă vrei *să o tai*,
ea nu se găseşte.

Dacă vrei *să o cumperi*,
ea nu există de vânzare.

Dacă vrei *să îi ştii numele*,
ea nu are nume.

E o rază
care te duce *la ochiul tău*,
la inima ta,
la casa ta,
la liniştea ta.

Ea te pune în pat
ca să adormi.

Ea te pune în pat
ca să fii alături de Izvor.

Ea te face *să fii*
un izvor al *Izvorului*
veşnic.

Primul meu testament scris pentru ochi şi minte

Testamentul este
că există în cer *ceruri*,
că există adânc în *adâncuri*.

Testamentul este
febră în cuvinte,
uşă
prin care uşa
intră şi *coboară*.

Testamentul este
că există dincolo
de tăcere *lumină*.

Dincolo,
fără sens să spun *dincolo*,
există *sensul*,
piatra care nu se vede,
împlinirea care nu se vede,
lacrima care nu se vede.

Testamentul este că
omorându-te te afli,
că născându-te te afli…

Testamentul
este *pronume*
dezbrăcat de tăcere.

Tindere spre lumină

Cu inimă de copil
întinde mâinile
şi *prinde* lumina
în palmele tale albe,
în degetele tale lungi.

Prinde lumina
ca pe o rugăciune.

Prinde-o în braţe
şi sărut-o!

Lumina e însăşi
esenţa vieţii.

E însăşi *eliberarea* lumii
de petele ei.

Ea e *însăşi iubirea*.

Ridică-ţi mâinile, voinice,
mâinile tale
ca nişte vulturi paşnici
şi îmbrăţişează lumina!

Ea este dincolo
de idee,
dincolo de cuvânt,
dincolo de privire.

Ea este
esenţa vorbirii,
esenţa vieţii.

Ridică-ţi privirile,
mândro,
şi *cuprinde-o*
în lacrimile tale!

Ea este lumina,
lumina,
lumina iubirii.

Lacrimă neplânsă

Încetează să mai *urli*,
frig al iernii!

Frigul e *un semn rece*
al trupului.

În mine
au îngheţat secundele
ca nişte *dălţi de piatră*.

Încetează *să*
mai îngropi memoria!

La uşa memoriei
aş dori
să-mi amintesc.

Dorinţa mea sinceră

Să nu treci
plângând!

Să nu treci pe lângă mine
cu lacrimi în ochi!

Inima mea *te va simţi*
şi va muri.

Inima mea te va ruga
să plângă
în locul tău,
în locul tău…

Să treci oricum,
dar fără substantivul *lacrimi*,
fără acest cuvânt
care *îmi plânge*
întregul plâns.

Noua configuraţie a existenţei

Piatra
nu mai este *la locul* ei:
ea a luat locul
gândirii.

Ea este *în gândire*,
în forma exprimării.

Pasărea nu mai zboară:
gândul *zboară* prin pasăre.

Pasărea este gândul
care zboară prin pasăre.

Calul nu mai paşte
iarbă:
el paşte mereu cu aripi
de lună,
cu ochi de mâncare.

Nimic nu mai este
ca înainte.

S-a dus *înaintele*.

Omul este un sentiment
care *se schimbă* în cuvânt.

Privirea
este *o rază de cuvânt*
care se transformă
în cuvânt.

Sunetul este *o urmă de cuvânt*
care se naşte în cuvânt.

Cuvântul este *un pretutindeni*.

El absoarbe totul în sine.

Întru început a fost Cuvântul…

şi totul a devenit *cuvânt*.

Totul *se rescrie*
prin cuvinte.

Sufletul meu,
însuşi sufletul meu
se formează din cuvinte.

Nimeni nu mai e *al lui*.

Totul merge spre *centru*.

Totul merge spre punct.

Totul merge spre esenţe.

Greutatea
nu mai este greutate:
greutatea este *o formă*.

Timpul este o *întindere*
sau o *alunecare,*
cel mult o *suspendare*.

Mergerea este *statică*.

Mergerea este *reîntoarcere*,
contopire
în sine.

Există dincolo.

Există trecerea
spre partea trecerii
cuvintelor.

Acum există privirea prin lumină,
privirea prin transcendent,
privirea prin infinit.

Ţipătul este
însuşirea chemării.

Visul este *regăsirea*
ideii pierdute.

Gândul este *o naştere*
cu sine.

Nimic nu mai este *ca înainte*.

Acum se merge *spre centru*,
spre punct,
spre esenţe[1].

---

[1] *Finalul* volumului...care a fost redat aici *în mod fragmentar*.

Redescoperirea universului
(poeme, vol. 6, 1997)

Viziune boreală

Deasupra mea
a crescut o umbră.

M-am gândit că este
o simplă
stea căzută
aproape de mine.

Dar ieri,
umbra, chiar ea,
a născut un braţ,
apoi un sân,
şi un picior îmbietor,
care alerga în siguranţă.

Am privit
mai atent.

Deasupra mea
era *o umbră*.

Era chiar *o*
umbră adevărată!

Repercusiune

Am *gemut*
în spaţiu.

Spaţiul s-a întâmplat să fie
modest.

El *a ţipat în mine*
zgomote
surde.

Ele au ajuns
până la pântecul nenăscuţilor.

După acest eveniment
toţi întâi-născuţii
se năşteau *fără plâns*.

Absolut,
dar absolut toţi
râdeau.

Semnul întrebării

Culeg cuie
şi *le bat* în oglindă.

E scris aici,
lângă tâmpla mea,
că un cui
nu are nicio gaură
în oglindă.

Ştergi oglinda
cu o cârpă
şi redevine *nepătată*.

Dar
de unde
atâtea
cuie
neculese?!…

Repetiţie

Confund
masa cu *patul*.

Când vreau
să mă trezesc:
scriu.

Când vreau
să mănânc:
scriu.

Când vreau să dorm,
de asemenea: *scriu*.

Sper să vină timpul,
când am să confund
patul *cu mine*
însumi,
ca atunci
când mă trezesc
să adorm,
ca atunci când scriu
să adorm,
ca atunci când vreau *să adorm*,
să adorm *liniştit*.

Aer poluat

Respirăm un aer
cu umbre.

Unele umbre
sunt *fragmente de caracter*,
sunt sălbatice caleşti
cu cai înspumaţi.

Abia le vezi
parfumul de sub
copite.

Dar,
privind tâmp,
te poţi înţelege
a fi *o emanaţie*
a unei umbre convive.

Competenţă

Filosoful
taie cenuşa
din stele
şi o face *făină*.

Ea se dospeşte
cu drojdie
de singurătate.

Se ia apoi
şi din ea *se face mormânt*.

La mormânt
se vine *cu flori proaspete*.

Funeralii

Fluieră vântul
a îndurerat.

Copilul a murit
ieri noapte.

A chemat lăutarii
să-i cânte cerul
şi soarele.

Eu,
din lira tăcerii,
întorc
o nouă pagină.

Mitul stelar

Câmpul este plauzibil
marcat de căderi stelare.

O stea a căzut
aici,
lângă talpa mea stângă.

A luat-o în gazdă
un fir de iarbă.

Și cum să nu zbor
în oceanul clipei,
când eu ţin în mână
surâsul?!…

Ea este
un copil fericit
lângă braţul pământului.

Florilegiu

Sunt iubite
numai florile
cu miros sălbatic.

Cele *cu vârstă bătrână*
sunt angajate
cu jumătate de salariu.

Se caută florile
care sunt *rezistente*
la frângeri
sau *răsuciri*.

Uneori *se întind* florile
între mai mulţi metri.

Cele care nu sunt *ofilite*
miros *a primăvară căpruie*.

Recitativ

Nu mint!

Eu spun adevărul
crescut în cioburi de pahar
şi în votcă greţoasă,
care te încălzeşte.

Sunt adeptul
zborului gol
în nopţi
fără crezământ.

Nu cer nimic
nimănui.

Nici sare, nici pâine,
nici altceva.

Vreau doar
o piatră în cap
de la cel care nu are
niciun păcat.

Pasaj

Un pas
are numai
o întrebare.

Al doilea pas
vine *repezit*
peste primul
şi neagă totul.

Al treilea,
venit calm,
vine şi întreabă
altceva,
pentru că
ceea ce s-a întâmplat
a fost *uitat*,
până şi de *cel*
care scrie.

Silenţios

Eu râd
din nimic.

Când încep să râd
nimic nu mai înseamnă
nicio trompetă de jazz.

Melodia
iese la întâmplare
şi cu trepidaţii fecunde.

Când nu râd
nu mai e decât nimic.

Şi după nimic
urmează *punct*.

Frescă proaspătă

Pe pereţii Bisericii
luminile
sunt *Sfinţii*.

Chipul lor divin
are
izul copt
al pâinii.

Tu, cel care îi priveşti,
îţi pleci fruntea,
le săruţi palmele şi
tălpile…

Eu le privesc ochii
şi *le înghit*
durerea.

Doar atât *mă*
încumet…

Fabulă

Eu *cobor*
la cuvinte.

Cobor *lângă ele*
şi *în ele*.

Eu aduc *un alt dor*,
dar *acelaşi cuvânt*
mă exprimă şi pe mine
şi pe tine, moş Gheorghe!

Eu cobor
ca *să mă adăp*.

Însă *izvorul*
nu are nimic
cu *apa*.

Uf, e la fel
ca *în fabula*
lui La Fontaine[2]!

[2] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Jean_de_La_Fontaine.

Incultură

E greu *să înţelegi*
merele.

Nici nu sunt
coapte
şi ele *îşi vor şi gustul*.

Până şi frunzele
devin *impertinente*.

Iar porumbeii trec în cioc
cu spice de grâu.

Numai eu
rămân *răstălmăcit*
de privirea copacilor *reci*
din marginea satului.

Calendar

Stau dezăpezit.

Nu am nicio
dorinţă.

Nu sper la nicio
sănătate.

Cer doar
o stea
cât *mai aproape*
de inimă.

Promisiune cerută

Mi se promite
luna de pe cer.

Dar nu ştiu dacă
luna este *solubilă*
în aerul meu interior.

Ce să fac
cu *o enigmă*?

Mai bine
să mi se dea
o promisiune.

În acest mod
mai pot *să sper*
şi eu
în ceva
nefinalizabil.

Amator

Sunt rănit
mai în toate trupurile.

Copil,
tânăr,
bătrân
suferă alături de mâna mea.

Uneori credeam
că nu urlă *ei*
ci *vântul*.

Dar acum urlu eu
şi *pentru ei*
şi *pentru mine*.

Pastel de noapte

Noaptea
e *curioasă*.

M-a întrebat de este
frumoasă
şi i-am spus
că e o *eretică*.

Ea *m-a plesnit*
cu o regina nopţii
de mi-au curs *lacrimi*
din lacrimi.

Promisiune

Nu mai plânge cu ochii!

Ochii nu sunt pentru
discuţii cu fructe
răscoapte.

Plângi cu imagini!

E mai simplu
aşa.

Festivism

Cu ochii
nu poţi privi.

Nici cu mâna
şi nici cu gândul.

Cu altceva *neinventat*
se priveşte.

Să-i punem,
totuşi,
un nume.

Măcar o zi
pentru acesta.

Când se va inventa,
atunci să ştie că
a fost aşteptat.

Un of al meu

Of,
mă leagă de casa mea
totul.

Unde vreau să mă duc
la ea este.

În pădure *culeg*
casa mea.

În flori
culeg casa mea.

În apele lin vorbitoare
tot *casa mea* culeg.

Eu sunt numai
lângă
casa mea,
numai şi numai.

Şi, of…
eu nu mă pot
despărţi de ea
niciodată!

Cadou cu păsări

Nu mă deranjează
păsările.

Despre ele
voi scrie întotdeauna
cu orgoliu.

Numai pasărea
mă îndurerează.

Numai ea
mă face
să mi se facă
noaptea *aşteptată*.

Aduceţi-mi nişte păsări!

N-am să mă supăr.

Am să le pun
în glastră.

Agnostic

Eu
nu ştiu nimic.

Mai bine zis
nu mai ştiu nimic
din câte ştiu.

Mi-am *uitat*
privirea,
raza,
sentimentul.

M-am făcut *netânăr*
pentru a nu mi se mai
reproşa ceva.

Mi-am luat
o nouă semnificaţie
de la salcâmii
în floare.

Mi-am scris sufletul.

Şi acum…gata!

Nu mai sunt
decât *ce am rămas*.

Castel contemporan

Fluturele alb
este *o singurătate* stranie.

Mereu *mănâncă*
din pânza păianjenului.

Mereu mănâncă
din becul camerei.

Din când
în când
se lasă pe pântecul meu
şi mă sărută.

Dacă nu ar fi *fluture*
aş crede că e
un mic Înger.

Colos

Singurul
muntele este *de necuprins*.

Îmbrăţişez fir
de iarbă,
bulgăre de vânt,
ochi de sânge…

Dar munte înalt,
cu braţ înalt
şi brazi verzi
nu este *de îmbrăţişat*.

Ţi se taie respiraţia
privind *definiţia* muntelui.

În *altfel*
este *neînţelegere*.

Înţelegere

Între *tu* şi *eu*
nu este *deosebire*.

Amândoi
trăim cu două braţe
întinse spre soare.

Ideile noastre *diferă*,
însă nu mă poţi
compara cu o statuie.

Eu scriu,
iar tu
te încercuieşti
cu viaţa.

Amândoi suntem *importanţi*,
însă amândoi
mai puţin.

Indiscreţie

Vând
sentimente nespălate.

Eu le cumpăr
de la prieteni
şi le vând *pe gratis*.

Ei n-au
ce face cu ele.

Le cred
nerefolosibile.

Căci spunea poetul[3]:
Noi suntem ca-ntreaga lume
şi ca lumea suntem noi.

---

[3] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Eminescu.

Boală absolută

Sunt *beat*
de o eternitate.

Capul îmi este aiurit
de nesfârşituri.

Începuturi
sunt toate.

Nesfârşiturile
sunt *mai multe* ca
ele însele.

Ca să mă vindec
trebuie *să înceteze*
ploaia.

Altfel *beau apă*
în loc *de săruturi*.

Dezrădăcinare

Sunt *rupt* din vis
şi de atâtea ori *sânger*.

Nu pot *să-mi neg*
câmpul verde.

El este
buletinul meu
de identitate.

Pasărea care iese
din iarbă
este şi ea
un reper
în sufletul meu.

Îmi aminteşte
de unde *am călugărit*
anotimpul.

De unde am fost *cules*
cu braţul
şi *aruncat* în soare.

Universalia

Ca un copil
nu înţelegeam
de ce un cuvânt
se ceartă cu un alt cuvânt.

Îmi era imposibil
să gândesc faptul,
că doi oameni *se ceartă*
fără ca şi cuvintele
lor *să se certe* între ele.

Acum,
crescând
printre cuvinte,
mi-am dat seama,
că nu ele sunt
de vină…

Ele pot
tăcea,
însă noi *mai imposibil*.

Troc convenabil

Cămaşa este *furată*
de la un individ adormit.

S-a pus o clipă
în pat
şi a adormit cu totul.

Eu i-am luat cămaşa
şi mi-am făcut din ea
o noapte *potrivită*
pentru sănătate.

Mă iubea el
după cum se iubesc
şoarecele
cu pisica.

Dar şi eu
îl iubesc,
cu statui fără cap
sau cu picioare
spânzurate de copaci.

Alogic

Eu simt
ca un om.

Tot omul simte
ca el însuşi.

Însă trebuie să
vorbim
numai *cu anumite* cuvinte.

Pe unele,
din civilizaţie,
trebuie *să le evităm*.

Ca scriitor
trebuie
să scriu
numai
în limba mea.

Nu îmi este permis
să vorbesc
în limba ta
şi *cu durerile mele*.

O să vină timpul,
când în limba română
o să se vorbească
numai în cuvintele
pe care *le-am văzut*
fiecare.

Dar ele
nu există.

Păcat că nu se ştie,
că nimeni
nu are *cuvinte personale*.

Rebus

Suntem *străini*
în doi metri.

Locuiesc
în *primul gând*
sau
în *primul sărut*.

Nu fac nici doi paşi
până la trupul tău.

Dar nu sunt *cuvinte*
sau noi nu le ştim
semnificaţia.

Familiar

Tu îmi spui că
eu nu ştiu *să*
rod gheaţa.

Eu te acuz că
nu ştii
să-mi mângâi sufletul
cum se cuvine.

Ne certăm
apoi.

Iar,
tot apoi,
ne scriem *scrisori*
de pace.

Eu îţi cer
să mă ierţi.

Tu îmi ceri
să revin.

Însă undeva,
pe acest drum,
suntem *puşi în cătuşe*.

Eu *încă* nu
te văd.

Viciu teatral

Zâmbesc
ca o transpiraţie.

Poate că
nu mai ştiu
ce înseamnă *durere*.

Am uitat,
instantaneu,
că în umbra mării
stau *valurile*.

Deşi *zâmbesc*
ploile au aceeaşi
excitaţie monotonă.

Cei de acum

Cine suntem *noi*?

Noi suntem
fără cuvinte.

Întrebaţi-ne de mâncare,
de băut,
de *seară*.

Vă putem spune *două lacrimi,*
două sau trei
mănunchiuri de lacrimi.

Dar mai mult
de atât...
e *un adevăr*
cu care *nu aveţi*
ce face.

Cine suntem *noi*?

Noi suntem
toţi.

Noi nu suntem
încet,
nici *repede,*
nici *apă,*
nici *scânteie*,
nici *scaun*,
nici *paiaţe*,
nici *măşti*...
dar *suntem la sigur*.

Noi suntem *la sigur*
şi *singurii*.

De noi nu ne puteţi
desprinde,
nu ne puteţi

nici măcar
reculege.

Noi suntem *viitorul*
care rămâne,
suntem *singurii*
şi *sigurii*.

Ce vrem *să fim* noi?

Noi vrem să fim
înalţi,
adânci,
simpli,
largi,
cum se cade,
loiali.

Noi suntem *diferiţi*
deşi *aceeaşi*.

Suntem *sigurii*
singuri.

Viscol instantaneu

M-am trezit
mirat.

El începuse
să se facă verde
ca un câmp iernatic.

Mâncase din
aroma interzisă.

De aceea
s-a înteţit vântul
şi i-a spulberat barba
în patru gânduri.

El încă nu mai este

(Un poem dedicat
unui *nebun frumos*
şi *memoriei lui,*
în ziua când am auzit
că l-au găsit *mort*,
pe stradă –
pentru că *strada*
era *casa lui* –
şi l-a îngropat
primăria oraşului.)

Umbla pe străzi
şi propovăduia
cuvintele unei
lumi *neînţelese*.

Câinii îl lătrau…

Uneori îl muşcau
de pantaloni.

Era singur mereu.

În lupta cu frigul iernii
era *al nimănui*.

„Nebunul”,
îl numeau privitorii.

Trecea prin
faţa mea înjurând
păsările că *au arbori*
şi că noi
le privim
despuiate
de cântecul lor.

Nesătul era
de zăpadă,
de multa zăpadă,
care *ameţea* plopii de lângă şosea,
plopii aceia imenşi,
ce păreau *umbre* ale luminii.

A scuipat cu necaz,
din tot sufletul său,
şi l-a proiectat pe caldarâm.

Apoi
şi-a şters cu batista fruntea,
acea frunte *friptă* de un somn
lui necunoscut.

Avea o lanternă
cu care *lumina* ochiul,
în noapte,
ca nu cumva *rătăcindu-ne,*
să ne *grăbim*
spre întuneric.

Avea o carte,
cu plecări
care *se întorc*
şi întoarceri care *se*
trăiesc de fiecare în parte,
pe umărul *celuilalt*
sau în pat cu *cealaltă*.

Soţie
sau *copil*
nu avea.

Niciodată nu înţelegea
de ce se îmbrăţişează femeia
cu bărbatul,
de ce copilul spune *mamă* şi *tată*,
de ce este *nevoie* de flori,
de brazi,
de cadouri…

Ochiul lui
nu înţelegea nimic.

Poate pentru că
era *trist* şi,
uneori, *număra timpul*
în nefericiri care *nu trec*
sau care *nu se explică* nimănui.

Căciula îi era
patriarhală.

Un prinţ al singurătăţii
trebuia să fie numele lui,
deşi, până la urmă
era un dar,
un mare dar de la Dumnezeu.

Ţigara
îi transpira mai întotdeauna
în mâna lui *neîmbrăţişată,*
neatinsă,
necrezută,
neînţeleasă.

Era *o legendă*
sau mie mi se părea aşa,
pentru că străzile
îi erau *martore* ale destinului său.

Eu…
nu l-am privit decât *pe furiş*
şi *îmi pare rău…*

Însă când l-am privit,
pentru că *l-am privit,*
acum doar eu *pot* să îl plâng.

Era legănat de
patru cocori albi,
în norii albi ai iernii.

Zăpada
mugea
ca o fiară
neînlăcrimată.

Însă lacrima mea
era *udă*
şi *obosită*
şi *tristă*...
pentru că *l-am*
înţeles prea puţin.

Acum…
nu se mai ştie
cum s-a numit,
de ce a existat,
pentru cine a existat…

Poate nici el
nu îşi mai *ştia* numele.

Însă, prietene,
ştiu că ştii,
tu,
cel care ai fost văzut
de mine *puţin*
dar *înţeles mult*,
ai un loc
lângă *altarul* inimiile mele,
aici,
în *pustiul iubirii*
lui Dumnezeu.

De aici voi da mărturie că
te-am văzut
şi că *te-am iubit prea puţin*...

Intermezzo

E frig.

E o nouă iarnă.

Ceasul arată ora şase
spre seară.

Prietenul
meu,
pictorul şi *culoarea*
vor
veni.

Îmi va picta
o lacrimă de bucurie.

Cel puţin
nu îmi este
dor de artişti.

Michelangelo sculptând

Un poem
are *cel puţin*
mult suflet.

Nu poţi fără multe
scântei,
fără multe *ciocniri*
cu dalta în piatră.

Statuia iese
la lumină
încordată,
plină de încordare.

Când apare,
trebuie
să fii *atent* cu ea
ca să nu se fărâme.

Apoi,
dacă nu se
sfărâmă
bei o cupă de vin
şi săruţi o domnişoară
fierbinte.

În extaz

În locul unde
este *echilibrul*,
pentru o clipă,
m-am urcat.

Aerul era *fin*
şi *proaspăt*.

Lumina era *blândă*
pe sub frunze.

De jur împrejur
pulsa *un sentiment*
de siguranţă.

Numai că lacrima mea
nu putea fi *ştearsă*
de sarea vinovăţiei.

Iubitei

Când tu *surâzi*
mi se face *uitat*
universul.

Stelele devin
simple podoabe
şterse.

Florile
parcă *îmbătrânesc*
privindu-le prin
inima ta.

Când tu surâzi
e *simplu tot*
şi *nimic nu înţeleg*.

Trezire pe apă

Nu vede *surâsul*
decât cel care *redevine*
copil.

Pe ape pluteşte
acel *singur*
elan,
care *dogoreşte* lacrima.

Valurile sunt *mici,*
apoi
devin *din ce*
în ce mai mari.

Simplul
devine *mai simplu*
sau *nebulos*.

Numai cântecul
păsării
îmi *promite*
încă *o seară*
şi *o tăcere*.

Încântare

Fiecare zare
îmi promite câte ceva.

Răsăritul de soare
mă bucură.

Tristeţa îmi este *alungată*
de o stea simplă.

Şi văd
cum eu *nu mai cunosc*
decât *ceea ce este frumos*.

Secret

Sunt,
pentru că aşa
m-ai numit tu.

Eu: cameră, pat,
masă, uşă.

Eu: cel care *intru*
şi *ies* pe aceeaşi
linie *suspendată*
sub lună.

În mijlocul firului de nisip
culeg auzul
fin al culorii.

Nu se ştie de ce mă
gândesc *în fărâmă*,
pentru că întregul este
doar *o oglindă*
pentru mine.

În marginea poienei
florile au început
să nu mai aibă
regrete.

Copacii s-au făcut *albi*.

Şi eu
mai frunză.

Zi de vară

Mă rog
cerului
cu vânt de primăvară,
cald.

Florile,
florile mele *triste*,
au întinerit.

Ce bine mă
simt!

Viaţa este *un câmp*
cu flori
în care *se joacă*
căţeii Olimpiei.

Eu, întins
în iarbă,
privesc
cerul.

Nemărginit
este tot ce văd.

Palmele mele
sunt singurele
care *îmi dau dreptate*.

Stropi de suflet

Luptă *împotriva* mea
ţipătul.

Inima mi se opreşte
şi se întoarce
înainte de prima clipă.

Peretele camerei
atârnă de un cui.

Şi, în curând,
divinul semn
se iveşte liturghisind.

Răsărit plenar

Soarele a răsărit
în noi,
pe când ochiul tău *s-a mirat mult*,
s-a căutat în bulgări de frig
şi a îngheţat.

Camus[4]

Până la umărul drept
s-au ridicat tufele.

Vântul
şi descântecul *au înflorit*
la gâtul mieilor.

Au reapărut,
de sub cetini,
clopoţeii de argint
şi lumânările de bucurie.

Dar gândul a stat *liniştit*
gustând
emoţia laptelui.

[4] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Albert_Camus.

Carenţă

Sufăr
pentru grâul răsărit
de sub zăpadă.

Lumina soarelui este
roşie
şi nu mai e mult
până la *amorţirea* sărutului.

Transpir
în fiecare sentiment
şi parcă perfecţiunea
mă minte
chiar şi *în umbra* geniului.

Eu ating *sânul nopţii*
şi picături
de lapte sunt *supte*
de amintire.

Neurastenie

Mă recunosc
mai puţin.

Calde îm sunt numai
visele *dorite*
şi *moarte pe jumătate*.

În rest,
fulgii sunt negri
şi *roşul* cuvintelor
se înnoadă în
coama cailor.

Tresar…

Dar cald
este numai
lângă *ceasul speranţei*.

Sisif[5] *răstălmăcit*

Nu te lăsa
dus de aparenţe!

Ceea ce este *lângă noi*
nu este diferit
de ceea ce *ne dorim*.

Căutăm adesea *totul*
acolo unde nu este nimic.

Pentru el
rupem aripa,
smulgem mâna aripii,
ochiul inimii.

Dar tu
caută în tine *o cale*.

Mergi pe ea
până la *floarea de cais*.

[5] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sisif.

Înţelepciune pentru Esop[6]

Cine este *înţelept*
nu rupe nimic.

Sărută *fiecare înţeles*
şi *îl păstrează* pentru sine.

De este *frumos*
gândul zboară *înalt*
şi întâlneşte
cârduri cu păsări
cu acelaşi cântec.

Cine *uită*
nu ţine minte nimic.

El se preface că
este *atent*…

Dar maşina *a trecut*
şi a lăsat *fum*
în urmă.

[6] Idem: http://etext.lib.virginia.edu/toc/modeng/public/AesFabl.html.

Scopul sentimentului

Să doreşti *înălţimea*
e ca şi cum ai fi
fără coajă
şi fără a fi *înăuntru*.

Eşti *un simplu*
mers,
unul care *se uită*,
dacă *nu doreşti* Soarele.

Peste tine trec
copitele şi *cuţitele gerului*.

Cine *doreşte*…
şi-a câştigat
dreptul
de-a fi
rege peste sine.

Coagulare

Nu-mi mai cunosc
limita
de somn a sufletului.

Sunt *mai aproape*
de mine
pleoapele.

Când le închid
apar *marginile*
cu formele lor
dizolvate
în culoare.

Pe toate *le amestec*
şi pe toate *le încerc*
în saliva mea.

Mă rog împreună
cu ele Cerului.

Visul *se aprinde*
numai în focul cenuşii.

Faust[7]

Vreau *să limpezesc*
apele.

Dedesubt *vegetează*
ideile.

Cămaşa este făcută
ca să *le acopere* corpul.

Nu se vede
decât ce este *în lumina*
zilei.

Noaptea
poate *ascunde*
orice,
inclusiv
cămaşa *care se vede*.

[7] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Faust.

Piatra filosofală

Am cunoscut
mai înainte ca să se întâmple.

Îmi este *clară* litera
şi versul acela
de echilibru.

E o greşeală tot ceea ce
se face *împotriva* mugurelui.

E *o ruptură* orice încercare
de *a-ţi surâde*
cu poftă.

Numai tu
să alergi,
unde nu aleargă
turma de oi.

Lupta cu Îngerul

Eu caut
ce nu se poate găsi.

Întind palmele şi
mi le îndoiesc
în *rădăcinile* copacilor.

Stelele
îmi zboară prin creier
şi cerurile *mi se fac transparente*.

Văd ce nu se poate vedea
şi totuşi
nu toţi *le ating*.

Dar numai eu
caut ce nu se poate
înţelege.

Sensul întors

Orice mi s-ar da
este *mic*.

Chiar şi *micul*
mi se pare
mai mic.

Iar *înaltul*
mi se pare
mai puţin înalt.

Ce se înveleşte
inima mea
doreşte
zi
şi noapte.

Însă clopotul
sună în depărtare
ca visul,
ca gândul,
ca *nemurirea*…

Inspiraţie

Am privit: luna
era *un ochi*
împrejurul *unui*
iris.

Flash

Pe perete: pasărea
zburând
în abis.

Recurs

Zbor prin
visul sărutului.

Orice zbor
are *tendinţa* de *a fi numai*
înalt.

Nu se concepe
sfidarea timpului
cu un abecedar
de sentimente.

Zborul se vrea *un minus*
de amintire.

Numai că
de zbor
se vindecă *prin dor*.

Linişte

De atâta linişte
simt că *nu mai vin*
şi *nu mă mai duc*
nicăieri.

Aştept.

Frunzele *cântă de dor*
şi *sărut*.

Aici sau *acolo*
este *aceeaşi linişte*.

Privesc.

Parcă *înverzesc*
şi *mi-e frig*.

Gheaţă

Îmi *repet* floarea.

Se face linişte
până târziu
în pădure.

Ce este *mai frumos*
este *trist*
şi *adânc*.

O *urmă* de frig
se aude
şi *un alint* pe obraz.

Un murmur
e tot.

Concert

Eu mă cânt *înainte*
de frunză.

Răsuflarea copilului
mă cântă înainte.

Eu *dor*.

Eu moartea *îmi*
simt
şi *nu pot să mor*.

Nu am *un nebun soare*
şi pentru ea,
ca şi pentru *culoare*.

Promisiune

Am să-ţi scriu *poem*
cu trupul tău,
ochi albastru,
cer fără stele
şi buze roşii, fără *greutate*
sau *amorţire*.

Mâna am să-ţi întind
şi am să te iau
sub aripa mea protectoare.

Visul am să îl fac
să te înveselească
iar zâmbetul
să-mi bucure inima
şi ziua.

Când am să ţi-l scriu
nu va fi *nici târziu*,
nici *timp*,
nici *moarte*.

Sentiment de existenţă

Dacă tot *sunt,*
pământul să-mi fie *prieten*
şi steaua
şi vântul
şi iarba,
prieteni…

Gândul să fie *vindecat*
de culoare
şi de raza de soare.

Dacă tot *sunt,*
să fiu *mai aproape*
de tine,
mult mai înalt
şi *mult mai iubit.*

Dacă sunt,
să nu *adorm* în literă
amorţit.

Împotriva literei

Dacă nu te temi,
nici teama nu mai
are nimic *să-ţi spună*.

Eşti un *orb* care *vede*
şi nu mai este nimic *de spus*.

Nu mai este nimic de spus
nici pentru copac şi nici
pentru nor.

Tu nu te temi
şi eşti *liber*
să crezi orice.

Nu mai este nimic *de spus*
şi este *fără sens*
ca să se *reamintească*.

Indulgenţa lui eu

Să vorbesc despre mine
e *un indescifrabil*
curs al apei.

Vapoarele curg
precum *suspinele*
în ochiul câinelui.

Eu sunt *mai*
nerepetabil ca ziua.

Mă văd pe mine
numai *iluminând*
câte o secundă
sau *gustând* o rază
şi numind-o…*idee*.

Eu sunt *al tău*
fără tine,
pentru că tu eşti *al meu*,
şi fără mine
al tău şi *al meu*.

Eu sunt
fără ca tu
să-mi atingi
atenţia,
că m-am numit *sânge*
sau *zborul sângelui*,
plutire
sau *curgere necursă*.

A vorbi înseamnă a tăcea,

pentru că numai tăcerea
vorbeşte
şi cuvintele *îşi revelează*
bucuria sau durerea,
lacrima
sau plânsul *măiestru*.

Eu vorbesc
despre ce nu există *eu*
şi eu despre ce nu înseamnă *a vorbi*,
şi îmi schimb numele
şi fără nume
şi al numelui nenumit.

Ilustraţie

Înalt şi *tot mai înalt*.

Ochiul privea *tăcut*.

Umbra *se rostogolea*
în spatele umbrei.

Tăcerea lua locul
tăcerii.

Nu se făcea ziuă.

Era numai *înainte*
de răsărit.

Doar o imagine
respirată de gura
unei pisici negre.

Agonie

Când ating *fiinţa*
ninsorii
e mult *târziu*.

Somnul *îşi ascute*
ghearele în inima copacilor.

Numai când
fumul caselor
adie noaptea
refrenul e *înlemnit*.

Gheaţa *se rupe* în rânduri
iar focul *arde*
tăcerea în netăcere.

Libertate

Am *libertate*
oriunde *se cântă*
cu inima.

Cântecul meu *cântă*
sufletul unui ţăran,
care îşi priveşte *tăcut*
via.

Eu m-am gonit
din chipul femeii.

Eu nu m-am făcut
nici cristal,
nici insectă.

Când cântă
cântecul meu,
se aude iubirea valsând
şi atunci e *lumină*,
e *paradis*…

Din compasiune

Adun balada,
acel trist *refren* al nefericitului.

O adun
lângă inimă.

Niciodată Dumnezeu
n-a uitat *singurătatea*
lacrimei.

O adun
ca să fac din ea *dragoste*,
să fac din ea
tot ce se poate
admira.

O pun aici
şi plâng eu,
pentru ca apoi,
în locul meu,
să pot *zâmbi* înaltei
porunci a ierbii.

Aici,
în acest *cuvios loc*,
eu *adun* balada,
pentru ca nefericirea *să se scrie*
sfânt
şi *cu evlavie multă*.

Sonata a treia în do major

Îmi îmbrăcasem *vântul* în loc
de chip.

Îmi pusesem cuţitul şi mărul
pe care îl mâncam *netăiat*.

Eram aici: *cântec suplu*
şi dincolo:
foc aprins
şi *cutremur*
de ape.

Nu mă *cunoşteam*
de prea multe *chipuri de Înger*
şi, mai ales,
de cai,
de cai nespălaţi.

Vedeam casa singură
şi în ea tristeţea *dansând*.

Eu eram mai mult ocupat
cu sentimente,
cu frunze
anchilozate în copaci.

Priveam golul care *se năştea*
în ultima descărcare de trăsnet.

Era mort şi totuşi
înviau gândacii,
cărăbuşii,
pisicile
şi,
mai ales,
caii,
caii *adânci de albastru*,
de soare palid,
ameţit.

Nu plângeam şi totuşi
lacrimile
ardeau iarba,
până când
iarba *se înverzea*
de atâtea lacrimi,
care erau o ploaie
ce făcea *să crească*
iarba.

Chitara îmi cânta singură
iar eu îmi îmbrăcam cămaşa,
sărutat de tristeţi,
de ramuri *friguroase*
de gheaţă.

Eu *mă înnoptam*
şi, undeva,
mă trezeam *învins*
de primele raze ale soarelui.

Personificare

Văd cum un cui
se bate în rana mea nestinsă.

Eu văd cum *surâde* femeia
pe stradă,
tristă şi îngândurată
de o ploaie verde,
care cade într-adins,
într-adins….

Se ninge,
se ninge…
şi bărbatul *îşi spală* somnul într-o
sticlă de vin
şi face totul ca să uite
dragostea şi nedragostea,
sărutul prins de degete pentru o noapte
şi a doua zi *pierdut,*
a doua zi *neregăsit*.

Eu văd. Strămoşii mei
trăgeau cu săgeţile-n cer.

Ei erau războinici
şi nu credeau în moarte.

Eu văd, cum *numai*
singuri sunt copacii
şi cum vântul *le tremură* gândul.

Eu văd apele şi în adânc
este o piatră
unde ochiul *descalecă*.

Eu văd *aici*. Eu văd *dincolo*.

Eu *urc*. Eu *cobor*. Eu *mă întorc*.

Eu *mă repet altfel*.

În toate eu sunt
ramură *zburândă*, flămândă, înnoptândă,
înmurindă…

Eu în orice cuvânt *stăpân*
şi în orice virgulă
smerit.

Eu: *clopot*. Eu: *înviere*.

Eu: *descântec*. Eu: *elegie*.

Şi eu,
cum numai tu îmi spui,
patrie fără vreun nume,
poezia însăşi,
sângele fierbând
şi pasăre neagră
care *vesteşte* întunericul
şi inimă care *plânge*
şi surâsul
care iubeşte
şi *cântec*.

Reproşuri

Mi *s-a plâns* pentru foamea
ce *înşurubează*
cuvântul în laringe.

Mi s-au adus dovezi,
grămezi întregi de *cauze*,
care au dus la surghiunul
căutătorilor de materie pâinoasă.

Eu am înţeles *cine*
nu ştie *să urle*
şi cine nu ştie
să zboare
până în el însuşi.

Eu eram printre cei
care *nu mâncau*,
pentru că nu se înţelegea
mâncarea
şi *mâncarea nemâncată*.

Când *am cântat*
mi s-a spus *să tac*
şi *să aştept*.

Când *am alergat*
mi s-a spus că *alergând*
am să devin neînţeles
pentru cei care *stau pe loc*.

Când *am ridicat* piatra
şi am văzut
cum sunt cu adevărat firele electrice
şi neuronii,
mi-am pus inima *unui vis*
şi *visul l-am făcut viaţă*.

Au existat şi atunci glasuri,
care mi-au spus că *am uitat*
şi că nu-i de ajuns *să ştii*,

că oul se naşte din găină
şi cocoşul nu poate
să fie fără ou.

Au existat…

Şi eu m-am făcut că *nu aud*,
deşi patul meu
transpira noaptea de durere
şi apa pe care o beam
se făcea *vânătă*
şi,
uneori,
vomitată.

Cântec nedormit

Azi am mâncat şi *spaţiul* din idee
şi mă simţeam *mai mic*
şi *mai cu vis*.

Iubito, ah, tu *singur paradis*
al vieţii mele luminat
de sânul nopţii!…

Fără de tine nu
erau *nici aştrii*
iar fluturii,
din albi şi din negri,
nu mai zburau cu mine pe câmpii
ci *dormeau*.

Şi mă făceam *că n-aud*.

Şi spaţiul se făcea *mai*
mic.

Şi *te-ndrăgeam*…
şi nu mai zic nimic
din *cei cuvinte*.

Altitudine

Mai sunt frunză *vorbindă*.
Mai sunt vrabie *zburândă*.
Mai sunt, codrule,
mai *sunt*
şi în iarbă…*stând*!

Cântec pentru Ezeu

Actorul *şi-a udat* risipa
de nelinişti
şi s-a întors, *discret*, la suflet, în cutie,
peste al apei fund închis.

Dar vântul închizând
în plete blonde
al meu destin,
e fericit să vezi,
când noaptea stelele *clipesc*
a fum încins în cai.

Şi pe al meu drum
maşinile *roiesc* în unda ta
iar închisoarea din copaci
e *tristă* şi-*nserată*
ca un vaier.

Dar în acest festin
s-a ridicat *un zid de netrecut*
şi masa *a îngălbenit*
într-o odaie, unde-al meu frig
s-a-ndrăgostit de tine.

Tu nu mai poţi *să aştepţi*
noaptea,
ca eu să vin *rănit*
de-o melodie
cântată de taraf.

Însă în timp ce eu *mă-ntorc*
e *galbenă* numai *regăsirea*
dintre ape.

Recviemul de la amiază

Nu cad uşor *suspinele* din ochi,
cum nici din cer ploi nu se las căzute,
ca cerul să omoare.

Ci ele *se clădesc*,
ca stâlpi care susţin şi ochi,
cât şi cerul nostru de deasupra.

Eu paşii mi-i ascult...
şi coborând din bloc,
nu blocul *mă coboară*,
ci eu *susţin*
cu al meu umăr
şi ochi,
şi minte priveghind.

Când fără ani
va curge iar în ochi
şi cerul meu
şi până şi viaţa
unui *întins* pământ,
se va renaşte
firul de nisip
şi *netrecuta filă*[8].

[8] *Sfârșitul* volumului...Și acesta fiind redat *doar parțial*.

Inimă extatică
(poeme, vol. 7, 1997)

Jelanie

Am învăţat să beau:
şi-acesta e *un cântec*.

Te beam *din priviri*:
şi-acesta e un cântec.

Ochii tăi îmi erau *pat*:
şi-acesta e un cântec.

Ah, am învăţat să beau
şi m-am băut
cu cântec!

Şi-acesta e *un dor*.
Şi-acesta: *n-am să mor*.

Cântec

Tu erai *mai înaltă*
şi *mai iubită*,
de mult prea iubită.

Şi numele tău
îmi era *cântecul meu*.

Tu îmi erai
stea
în care *înnopta* pasărea mea.

Şi nimeni nu ştia
că eşti *mireasa mea*
ruptă
din coasta sa,
a sa,
a sa…

Făgăduinţă

N-am să te învăţ
despre *cuvânt*.

Să-l tai şi să-l mănânci!

N-am să te ştiu
decât *pentru floare*,
decât pentru sânul tău.

N-am să te ştiu
decât *ca bobul de grâu*
încolţit în privirea-mi
de *împărat al cuvântului*.

Poem

Dă-mi ca să beau
şi să mă-mbăt de aştri,
de-aceea ai tu *ochi albaştri*.

Dă-mi să beau
să se-nroşească cerul,
de aceea ai tu,
de aceea ai tu.

Cine mai este *să nu bea*
dragoste,
când e vorba de *suflet*?

Cadenţă

Mă simt *coloană*
care *se zbate-n* secundă.

Mă simt *ploaie*
care *se răstoarnă* în odaie.

Mă simt *inimă*
care *se taie*
şi inimă care *se-ndoaie*.

Şi mă simt
fără de vis,
doar într-o ţară
a lui Paris,
a lui Paris…

Solfegiu

De ce n-aş da pe iepure
să te întorci?

De ce n-aş zbura
ca *să te vrei*?

De ce nu s-ar trece
ce nu se trece,
să te pot *iubi*?

De ce *cuvânt*,
care se zboară
numai în creier?

Of, dorule, dragule!…

Cântec pentru zori de zi

Numai din cauza ta
zbiară pasărea
a încolţire.

Numai din cauza ta
vânez lăcustele-n
privire.

E vina ta, nepriceputo,
of, nepricepută
mai eşti!

Îmi prind inima *la fereastră*
ca tu *să te trezeşti*.

Armonie românească

N-aş mai duce şi m-aş duce,
codrii verzi, florile-s dalbe…

M-aş iubi cu mândra-n zori,
codrii verzi, florile-s dlabe;
să miroşi *a tămâiori*,
codrii verzi, florile-s dalbe;
fără vârstă ca *să mori*,
codrii verzi, florile-s dalbe.

Clipă

Cum îmi vine
să zbor neterminat,
să dor neapucat,
să strâng
un adânc
şi să privesc…
până când ştii,
ca înapoi *să te întorci*,
să vii.

Pecete

Eu am să plec *în zori*…

Tu, care-ai *să rămâi*,
să fii atent,
să nu mai moară *frunza
verde*!

Sfat pentru tine, prieten infidel

Priveşte-mă, tu,
prietene drag,
cel care ştii *să mă vinzi*
fără să clipeşti!

Poetul este *al nimănui*
doar în aparenţă.

Cântă un cântec
de bucurie
şi tu *îl admiri*
şi,
când *pare trist*,
tu *îl ignori*,
pentru că eşti *o canalie*…

Nu…

Nu înţelegi nimic, prietene
drag!…

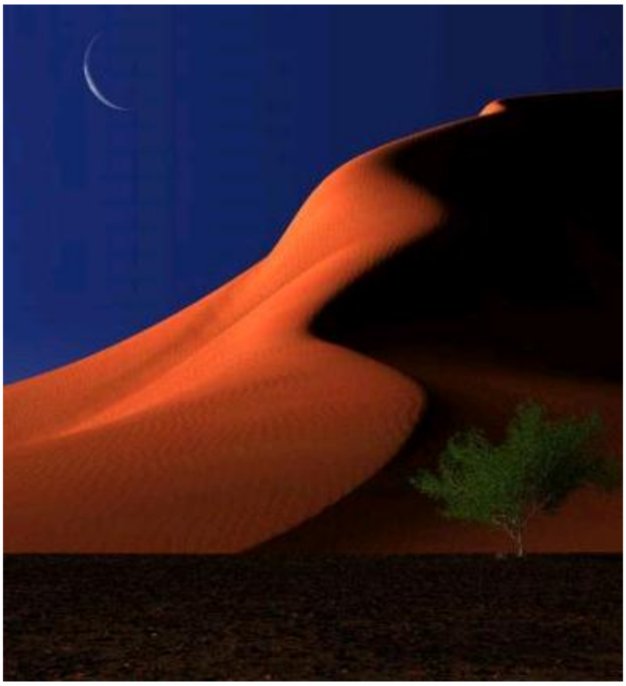
Eşti *un ignorant*,
dacă crezi că el, poetul, *vorbeşte*
şi *nu plânge*…
sau că *nu plânge*
când *vorbeşte*!

Adevărurile mele nu sunt
pentru *lighioane* ca tine,
prietene drag!

Ele sunt pentru *inimi fierbinţi*
şi *sfinte*,
pentru *obraji pudici*,
pentru *cearcănele frumoase*
ale unor *ochi frumoşi*.

Da, tu ascultă în continuare…
până *te îngheţi de tot*,
idiotule!

Până te îngheţi,
ca piatra pe care *nu o poţi folosi la nimic*,
pentru că nu are *nici pic*
de fineţe.

Caz unic

Mă plimb *gol*
de ochi.

Mi-a furat ochii copacul
din pădure.

Dă-mi ochiul înapoi,
întomnatule!

N-ai ce să faci
cu un ochi *orb*.

Dacă mi-l dai înapoi
am *să-l scutur*
şi are să curgă din el
lacrimile pădurii.

La oglindă

Amărui îmi e gustul
meu de a fi.

Sunt *tulbure* şi
îmbujorat în obraji.

Daţi-mi părul într-o parte!

Daţi-mi inima într-o parte!

Priviţi *caldul omăt*
ce transpiră!

Numele meu *este,*
ca să cuprindă *tot*
ce nu are un nume.

Dora gândului meu

Tu te-ai făcut
mai frumoasă
pentru ca *să speri*.

Ți-ai făcut părul *mai negru*,
pentru că ştiai că *am să te văd*.

Eu te-am iubit
îndeajuns ca *să te*
iubesc.

Eu ţi-am pus *un nume*,
pe care nu ştiai *că-l ai*.

Da, *tu eşti Dora*[9],
ţi-am spus
şi întunericul a devenit *roşu*.

Tu eşti Dora,
ţi-am spus.

Şi tu te-ai făcut *mai senină*
şi *mai încăpătoare*
ca nicio altă femeie.

---

[9] Viitoarea mea *soție*, Gianina Maria-Cristina Picioruș, care *își semna* poemele cu pseudonimul *Nika Dora*. A se vedea: http://www.teologiepentruazi.ro/category/am-fost-nika-dora/.

Rugă

Mi-e *adânc de înalt*
şi *mi-e dulce*
de primăvară cu păsări
înverzite.

Mă rog pentru acest sentiment,
sentiment
cu gând nou.

Mă rog pentru el.

Aliluia!

Doamne, fă *să se vadă*
şi lacrima noastră!

Improvizaţie de secundă

Dacă tu vrei *să-mi tot ştii*,
cântă-mi, cântă-mi!

Îmi este *fugară* noaptea ca visul.

O secundă este
o dulce durere.

Cântă-mi, te rog, cântă-mi,
să mi se facă de veşnicie!

Dorinţă sufletului

Ce nu aş da
pentru tot ce *se dă*.

Ce nu aş da pentru tot
ce se ascultă
cu inimă *îndrăgostită*.

Ce nu aş da
pentru tot ce *se ascunde*
în piatră.

Dar eu...
dar eu
am numai *un suflet,*
Sfinte Doamne!

Dorei

Păstrează tăcerea
din ou *nepătrunsă*
de raza luminii.

Cu ferestrele închise
să adormi.

Să nu le închizi
peste noapte, iubito!

Căci
noaptea e *o înviere*
a morţilor.

Haiku

Numai cuvintele *întineresc*.

Să fie oare
de o seamă cu cerul?

Cheie

Fluturele alb
trebuie pus în mâna albă.

Fluturele negru trebuie
pus în mâna albă.

Fluturele trebuie pus în mâna
albă.

Ce se vede
este numai pentru
pus *în mâna albă*.

Iubito, tăcere…

Cuprinde-mă în braţe,
tu, iubito, tu, *tăcere*,
durerea după mine
mi te cere, mi te cere…

Gustă-mi tu azi
gura de-albatros,
să vezi că *sunt*,
să vezi că sunt *frumos*.

Patul pregăteşte-l
ca să ne naştem amândoi,
în ziua asta de miercuri,
în ziua asta de joi.

Frumoasei clipe

Ah, bate clipa,
visul să-mi adune,
tu, stea de foc,
a mea *înţelepciune*!…

Mă du,
lângă margine de codru des,
unde păsările *ies*,
unde păsări vin *mai des*,
unde eu *n-am de ales*.

Doină

Nu fi *înnorată*,
fii *parfumată*,
în aur de-a-ntregul spălată,
cu ciocârlii înfrumuseţată!

Şi inima
să o ai *bogată*,
cu cai despletiţi în soare,
să treci prin iarbă mare.

Şi copilul
să-ţi fie *o stea strălucitoare*
şi voinic cum n-a mai fos,
gând semeţ,
român voios.

De când…

De când nu erai tu
mai curată ca apa?

De când nu puneam eu capul
în poala ta *odihnitoare*?

De când nu mai era *frumuseţe*
în palmele tale?

De când *nu mai era*?

De când, câine, lătrând, ai să-mi *trezeşti*
Îngerul meu?

Gând

Dacă aş vrea *să plâng*
şi nu aş mai avea *lacrimi*,
mi-ai da *tu*, iubito?

Poem înverzit

Când e *verde*
inima mea e *cerul înstelat*.

Când e verde
şi tu *mă dobori* în săruturi,
în suspine.

Când e verde
cuvintele sunt *fragede*.

Când e verde
avem doar trei ani,
avem doar trei stele.

Când e verde,
frunză verde, frunză verde,
dorul meu
ce nu l-aş pierde.

Când e verde
am ochiul lacrimei
mai tânăr.

Despre tine, durere

Rănirea
e *un plâns*.

Rănirea *te duce*
şi *te lasă*.

Pe brazda câmpului
rănită stă.

Tu, pasăre, cântătoare
ce eşti!

Rană dulce este
şi *lacrima udă*.

Imn

Mă bucur pentru că
eşti *alb ca zăpada*.

Mă bucur pentru că
eşti *înalt*
ca zâmbetul.

Mă bucur pentru că *exişti*,
pentru acestea toate,
pentru că *exişti*
şi pentru că *mă bucur să Te văd*.

O, Tu, Cel care exişti!

Vreau să Te văd!
Doamne,
vreau *să Te tot văd*!

Haiku reînvăţat

Sunt *puţin*:
cât *un sărut*
şi cât *o lacrimă*.

Fericirea şi o vorbă aşteptând

Trenurile sunt
păsări de tablă.

Tu vii şi eu
te aştept.

Ce mirare că
pot să aştept
cum *vin* fericirile!

Vedere îndrăgostitului

Cum de n-am ştiut
că te faci *aşa frumoasă*?!

Te-aş fi făcut *fereastra mea*
la casă.

Şi cerul
ar fi fost *senin*.

Dans al ploilor

Cu lacrimi umezi
ai lăcrimat cerul
la mine-n suflet.

Omul şi plopul

Plopul s-a făcut *mai adânc*.

S-a umplut
cu sine
până la refuz.

L-am privit *cerc* şi
nu s-a făcut.

L-am privit *arhicerc*
şi nu s-a-nceput.

Măi plopule, măi,
nu-ţi ajunge *atâta*
tăcere?

Cu ţinere de mână

Să ai focul arzând
şi să nu ţi se *ude* inima.

Tu, draga mea,
să arzi, trandafirul meu,
să arzi *în cuvinte* mereu!

Nu te întreba nimic,
decât să arzi *îţi zic*,
în piatra vieţii,
în cântecul dimineţii,
în stelele făclii
şi să-mi tot vii,
să-mi tot vii.

Adormitoarea

Mi s-a născut *altă iarbă,* mai *verde* şi mai *dulce*. Înaltă cât tine, cerule, înaltă cât tine, inimă. Mi se coboară în gând ca *o batere de vânt*. Ce *lină* îmi este această *linişte*! Ca o melodie *de adormit lângă tâmplă*.

Dorinţă

Te-aş picta *în lacrimi*
ca să nu treci ca o lacrimă.

Te-aş picta *în inima mea*
ca să nu treci ca o inimă.

Da! Te-aş picta *într*-*un cuvânt*
şi nu va fi *nici gând*,
nici *pământ*[10].

[10] *Finalul* volumului...Nu a fost redat *integral*...

Un cer pentru stele albastre
(poeme, vol. 8, 1997)

E un volum format din *43 de poeme*, care nu au titlu, ci toate sunt notate *cu litere romane*.

Un volum de poezie fixă, în care am transmutat o mentalitate modernă, în mod *demitizant*, în forma *sobră* a poeziei clasice.

Deşi, la prima vedere, totul pare *o şaradă*, efectul acestei poezii e format tocmai din *gradul de adevăr* pe care o şaradă îl are, atunci când schimbă *accentele*, când le *recalibrează*.

Însă am scris acest volum tocmai pentru *a mă deparazita* de *excesul de sentimentalism* al volumelor de versuri clasice, romantice şi parnasiene pe care le citisem şi le citeam şi care, cu toatele, încercau *să laude* banalul, derizoriul, comunul ridicat *la nivel absolut* în fiinţa artistului.

I

Foşnesc trei nopţi în mine
Şi urmele-mi s-adun;
În cupa-mi cu tristeţe,
În ea, eu tot *mă pun*.

Rotesc săgeata iute,
Pândesc şacalul zis,
Gândind că într-un cuget
Voi fi iar *paradis*.

Sărut încet, doar noaptea,
Pe pântecu-i brodat,
Să-i gust din nestemate,
Sfânt: încă *un oftat*.

IV

Sunt numai *vânt aprins*
Şi *felinar regesc*;
Pe stradă trece tancul
Ce ronţăie zambile.

În pacea despărţirii
Am gândul plin de fum
Si prind nebun de sfârc
Stingherul plâns al nopţii.

Gând care-mi treci *aprins*
În gheaţa ta mă-nchin!

V

Cam de la răsărit
Mă trece iar *zăpada*
Şi tu nu mă săruţi,
Mă laşi *călcat de şine*.

Îmi ies ochii, încet,
Din spate, ca la melc,
Ca să te văd *întins*
Şi numai, *doar*, pe tine.

Bând vinul din pahar
Mă-ntorc în vis *cu sete*
Şi numai că uitând
În noi domnind tăcerea.

Nu este *foc aprins*
Ca să nu-l *stingi* cu vrerea.

VI

Îmi zboară fereastra în lună
Şi trenul mi-ascultă-n cenuşă,
Cum mâna *se gudură-n tină*
Şi-ndreaptă un deget spre uşă.

Deschis e focul de aştri,
Plăpând, al vrerii de-oţel,
Cum vântul *îmi suflă* oglina
Ce văd în ea un căţel.

Metania se face *cu trudă,*
Un psalm se rosteşte-n tăcere,
Clopotul adânc îmi răsună
Şi ţipătul nu-i decât *o părere*.

VIII

Eşti tu frumoasă
De-mi *albesc* vederea
Şi se-albăstreşte totul
Şi-mi retopesc durerea.

Şi fug după ninsoare
Şi-o chem *în umbra* ta,
Să văd în mine cerul
Albit, de mucava.

Căci singură-i sortită
Ca să se nască tura,
Să nu mă vadă fi-mea
Cum eu mă dau de-a dura.

XI

Toţi cei cu inimi sterpe
Se vând pe trei copite,
Căci brânza e *o doamnă*
Ce bâzâie ispite.

Şi saxofonul ţipă
Trezind o stradă-n noapte;
În accident de gală
Pândind prin patru şoapte.

Şi creierul de ceară
Arzând pe tastatură
Îi fură morţii-o pană,
Un os cu-n câine-n gură.

XII

Sonet pentru nebuni
Am ca să-ţi scriu în iţe,
Ca într-un malaxor
Să ard zece cosiţe.

Şi ca să sorb petrol
Din sonda de metal,
Cum peştele de aur
Se-ndreaptă spre santal.

Sinucigaş de sâmburi,
Armurier de tablă,
Am ca *să-mi scriu*, copile,
O inimă pe-o geoavlă.

Ca să o ştiu *prea bine*,
Să-mi par-*o veche snoavă*.

Sonetul[11] e poemul *poeziei clasice*, e stilul în care şi-a cântat dragostea Aligheri, Shakespeare, Rimbaud, Eminescu...

A demitiza sonetul, a-i disloca conţinutul *serios*, grav, patetic nu a însemnat, pentru mine, *o ridiculizare* a sentimentelor lor, ci *o repunere a sonetului* în *albia prezentului*.

Putem scrie şi astăzi *sonete* numai că modul în care trebuie să o facem e *cu totul altul*.

[11] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sonet.

XIII

Rărit sunt de o boală,
Mă-ndrăgostesc de-o casă,
Alerg printr-o cetate
Şi *n-am un loc* la masă.

Îmi plâng nefericirea,
O leg de-o sfoară lată;
Femeia mea-i *artistă*
Şi *caldă* ca o vatră.

Copilul nu mă ştie
Şi moartea-mi e *vecină*;
Din nori îmi tot cad raţe,
Mă simt *ca o grădină*.

XVIII

Mai rănită-i fericirea
Şi-adevăru-i mult prea trist;
Piatra de o ploaie udă
Stă măreaţă-n optimist.

Cârduri de răcori în grabă
Trec în infinit mereu,
Numai *cel ce este singur*
Ştie cine-ai *al său Zeu*.

Blând răsună lângă tâmplă
Numele-i *de nedescris,*
Cel ce stă în neclintire
Nu-i nici *cald,* nici *indecis*.

XX

Ce nu ştie o spărtură
Este *litera lejeră*,
Ca un fruct ce stă bronzat
Într-o rară etajeră.

Ea se smulge binişor
Şi se pune în pumnal,
Incizând cu lăcomie
Faptele-i de criminal.

Când cu sânul răguşit
Îşi întoarce în lămâie
Clipocitul de smintit
Ce-mi albise în gutuie.

Vezi purtat de aristarh
Bătălia cu fir nou;
Nu oricine-şi spune *geniu*
E-un martir la fel de *nou*.

XXII

În osul rupt al cărnii
Stă ursul şi ascultă,
Cum ies petale crude
De raze, în uliţă.

Vuind în sinea ceţii
Se toarnă c-o părere,
Căci tu nu ştii ce este
Aceea *o durere*.

Se bea de caldă trudă
Şi fruntea se alină;
Cum ies mineri din apă
Şi mi se spală-n tină.

XXIII

În cărţi mi-am scris, tăcut,
Iubirea de-a fi om,
Cu crengile plecate
De parcă aş fi *pom*.

Şi cine-mi va culege
Rând, pe rând, *scântei*
'M-va da să sorb, în grabă,
Tăcerea din căţei.

Dar va fi timp *să plouă*
Şi va veni *şi gândul*.

XXIV

Cum este fierul stins
De ploaia din Serai,
Aşa mă plâng, iubito,
Fără *păreri de mai*.

Şi ştiu *să-ţi ud* tricoul
C-un cal în nechezare
Şi-ntr-o scrisoare, două,
Să-ţi fac din nou *chemare*.

Iar tu să vii, *prelungă*,
Să stai în faptul serii,
Să mi se pară clipa
Că *m-am sedus plăcerii*.

XXV

Mi-e groază de plictisul
Ce l-am cules în vânt,
Furatul de-nnoptare
Cu glasul lui prelung.

Și pântecul de sârmă
Al cerbului, în pripă,
Ca *o prelungă taină*
Ce e mereu *privită*.

Cum nu-i frumos *să saturi*,
În ochi, pe un sărac,
Nu-i bine nici *în rochii*
Să mi-l îmbraci pe drac.

În sternul plictiselii
S-ar face *mai hain*
Şi nici prin gând nu-i trece
Să nu dea un festin.

XXVII

Mumia este-o vină
Ce n-ai Egipt să vrei,
Golind un parc, vederea,
Să taci învins, s-o iei.

Şi nici dorit *să vină*
Şi nici pământ *să scape*
Şi nici să sufle unul
Şi nici unul să crape.

Să-i iei pe toţi în braţe,
Cu pace să-i măsori,
Ca să nu treci cu pixul,
În grabă, să-i omori.

XXVIII

Aştept în moartea caprei
Să-mi fac şi eu *statuie*,
Să pun pe prispa veche
O mare cetăţuie.

Cu litere de-o şchioapă
Să spun c-aici *a fost*,
Cel ce *mira* cu lumea
Pe *mare* şi pe *prost*.

Să pun urechea-n sunet,
Adânc *s-o înfior*,
Eternităţi de-a rândul
S-ascult şi *să nu mor*.

XXIX

Să treci prin faruri stinse,
Să nu miroşi *rugina*!
Aprinsă este casa
Ce-mi *prigonea* inima.

Acum e mai aproape
De cer auzul meu
Şi-aud în ceruri albe
Cum cântă Dumnezeu.

Şi-cum mă plec sub fruntea
Arinului din crâng,
Cu Îngerii în stoluri
Iubirile *îmi plâng*.

XXX

Păscut e înţelesul
De cei *cu-auzul fin,*
Arunc în grabă tihna,
Căci el îmi e divin.

Nu-i însă şi dulceaţă
Când plânsul e cu restrişti,
Cum ciocârlii îmi cântă
Zburate din mirişti.

Şi cum pândind în floare
Să vezi cum *naşte* fânul,
Dulceaţa izgonită
Ce ne-a *lăsat* Stăpânul.

XXXII

Tutun al înserării
Mi te prelingi pe limbă
Şi nu îmi dai în taină
Nici chiar *o grea* odihnă.

Să stau în vânt cu vântul,
Să stau în şes cu mieii,
Să fiu păstor la turmă
Şi să-mi asmut griveii.

Tu mă aduci în seară
Cu capul *în cuvinte*
Şi-mi dai să-mi văd durerea
Chiar şi pe-un bob de linte.

XXXIII

Cu palmele-n roşite
Mă pun *la încălzire*
Să-mi curgă amăgirea
Ce o socot *iubire*.

Şi să salut cântatul
Cocoşilor de zi,
Cu umărul în venă,
Ca pentru nerozii.

Şi-apoi să mă ascundă
Sub trupul ei, cămila,
Să nu mă treacă apa
De scurtă ce-i sibila.

Şi să tot stau *în soare*,
Să văd *o nouă zare*,
Cum de sub plopi în grabă
Pe buze îmi răsare.

XXXIV

Pândesc în nălucă
Ideea cu vaci,
Rotundă şi plină
Aşa cum îmi placi.

Prin iarbă, tăioasă,
Mustind în ulei,
Ferindu-ţi privirea
În umerii mei.

În lacrima-ţi udă
Puţind calmul stins,
Cum trece plăcerea
Şi ochiul e *nins*.

Şi secunda îmi strigă…
Aşa, *într-adins*.

XXXV

Părut sunt *în umbră*
Venind din ţărani,
Cu cerul în braţe
De zeci, mii de ani.

Ce-ascult la ureche
O şoaptă puţină,
Ce se schimbă în grabă
Într-o *teamă divină*.

Ce apele tremură
Şi frunza se-ndoaie,
Pândită de moarte
Ca lupul de oaie.

Dar vântul mi-e *frate*
Şi-o doină îţi zic:
Acum am *în mână*
Iubiri *ce-mi prezic*.

XXXVI

Tu ştii *să mă minţi*
Cu suflet, cu tot,
Rănind în ulcică
Şi apa de mort.

Şi grindina serii
Bătută-n uluci,
Unde în grabă, iubito,
De sâmburi mă duci.

Şi-mi săruţi *tăcerea*
Cu clanţa din turlă,
Încât *venind în mine*
M-alerg printr-o urmă.

XXXVII

Ȋn spaţiul *de-o stea*
Mă strig prin fântână,
Să prind o copilă
Adâncă, de mână.

Punând în statură
O carte deschisă,
Un şarpe să-i scrie
Vederea subscrisă.

Să-i sugă din sân
Copilul, cu sete,
Să vaiete cerul
Arzând în perete.

Și mie să-mi dea
Un sărut *de o taină,*
Pe ochiul din sticlă
Să pună o haină.

XXXIX

Mai sus de *sunt* se află
Tăcerea fără gând,
Ce taie în lumină
Pe *cântă* şi pe *bând*.

Şi la mijloc de clipă
Luceşte ca o zână,
Petala ta arzândă
Şi albă, ca o mână.

Şi-mi taie fiinţa-n mine
Cum nu mai este vrere,
Şi plâng în vârsta pâinii
Căci nu mai am durere.

XLI

Când râgâitul morţii
Îmi soarbe, lin, tăcerea,
Mă umplu de miasma
Ce-mi taie-n ochi durerea.

Și uit de suferinţă
Şi fac din ea *mormânt*,
Pe el îmi scriu *o toamnă*
Să nu par *om de rând*.

Să se cunoască timpul
Ce este-o melodie
Și coasta *lăudată*
Ce-o fac azi *poezie*.

XLIII

În forma *dezvelită*
Îmi aflu eu *tăcerea,*
Când gândul se-nfioară
De-atâta mângâiere.

Când ochiul stă şi-ascultă
Se dezlipeşte astrul
Şi văd atinsul umăr
Ce-nlocuie chiar timpul.

Lâng-al tău sân
Mă văd fără vedere
Şi-adulmec chipul umed
al trupului grăbit.

În infinite vârste…
Femeie, *eşti cu mine*!
Ating în sentimente
Ce tu doar ţi-ai dorit[12].

---

[12] Volum redat *parțial*...L-am *terminat de scris* în data de 24 aprilie 1997.

Ca într-o casă de nebuni
(aforisme, vol. 4, 1997)

Motto[13]:
„Sunt totdeauna *prost dispus”*
(Charles Baudelaire[14])

Nu mi-e teamă *să aleg*. Mi-e teamă să aleg atunci când nu ştiu *că fac* acest lucru.

*

Pe mine aparenţele *nu mă înşală* ci mă fac *optimist*.

*

O discuţie, cel mai adesea, e *o ceartă mascată*.

*

Când ajungi să te doară *orice* nu mai poţi să afirmi nimic *pe gratis*. Totul *te costă viaţa*.

*

Trebuie să fii respectat numai şi numai pentru *prezent*. Trecutul e *un lucru trecut*.

---

[13] *Volumul de faţă* e format din *30 de foi manuscriptice* şi a fost finalizat pe data de 27 octombrie 1997.
[14] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Baudelaire.

*

Oamenii *bolnavi* cred că cei sănătoşi *au nevoie* de doctor.

*

Poţi *să ierţi* pe oricine dacă *te ierţi* pe tine.

*

Mi-a fost teamă întotdeauna de *adevărul care devine o exagerare*.

*

De multe ori mi-e teamă să fiu *ceea ce sunt*. Nu credeam să ajung la această *performanţă*.

*

Boala nu te face *sensibil*. Ea te ajută să înţelegi numai cum *ar trebui să fie* un om sensibil.

*

Când ajungi la concluzia că nu *a şti* e lucrul important, ajungi să nu mai pui *întrebări deranjante*.

*

E foarte mult *diletantism* în întrebări.

*

Când vreau să fiu *un farsor* îmi dau seama că sunt un om care *îşi plânge de milă degeaba*.

*

Când nu mai vrei *nimic*, de ce eşti *atât de fericit*?

*

Când *încep* o carte nu ştiu dacă am *s-o mai termin*. Însă ştiu că *am început ceva*. Este extraordinar! Înseamnă că *nu am terminat*, că mai am *ceva de spus*.

*

Cuvântul *adevărat* e cel care spune *lucruri infinite* fără *spaţii infinite*.

*

Artiştii nu ştiu nimic. Ei doar ştiu *să înveţe*. Când nu mai vor *să ştie să înveţe* despre oameni şi viaţă *se ratează*.

*

Poţi să îl minţi numai *pe altul* dar niciodată *pe tine*.

*

Dacă o carte nu e *o necesitate* e *o sinucidere*.

*

Eu ştiu ce e aceea *o idee* pentru că *trăiesc cu ea*.

*

Indiferenţa este *un motiv de suspans*. Indiferenţii sunt pentru mine nişte *momente melodramatice*.

*

Adevăraţii mei *profesori* au fost *oameni cu posteritate*.

*

Când retorica tinde să devină *adevăr*, adevărul se numeşte *minciună*.

*

A sări peste tipare înseamnă a fi, în sfârşit, *un om cu cap*, adică un om şi nimic mai mult.

*

Ceea ce interesează cu adevărat sunt lucrurile pe care *nu le ştim*.

*

Fiecare geniu a fost *un esenţialist*. A fost ceva care *nu a mai fost* şi *nu va mai fi*.

Eu sunt un esenţialist care nu nasc *esenţialişti* (pentru că *naşterea* e *o alegere*), ci *moduri de prezentare ale esenţelor*.

*

Oamenii care ştiu să facă *complimente acide* nu sunt omorâţi *cu ranga* (cel mai adesea), ci sunt sfâşiaţi *cu colţi sensibili*. Rezultatul e *acelaşi*, din păcate.

*

Adevăraţii mimi sunt *oamenii civilizaţi*. Cei care par *civilizaţi* sunt adevăraţii *impostori* sau adevăraţii aspiranţi la această nobilă calitate de *farsor*.

*

Cel mai *rafinat* blestem e *cel spus în glumă*, cu ochi veseli. Dar el doare *cel mai rău*.

*

Poezia e *un fulger*.

Romanul e *ceva neaşteptat*.

Teatrul e *o enervare* cel mai adesea, chiar şi când *se râde*.

Aforistica e *o bătaie de joc inteligentă*.

Eseistica e *o părută chibzuinţă*.

Nuvela e ceva care *vrem* să ni se întâmple.

Jurnalul e *o minciună curativă*, când nu e *sfinţenie*.

Iar scrisul, în general, e *o interpretare particulară* a ceea ce s-*ar fi dorit să fie* scrisul.

*

Dacă nu aş crede *în curăţie* m-aş plictisi la culme în această lume, plină de exemple de *murdărie terifiantă*.

*

A cugeta înseamnă, în cele din urmă, doar *a-ţi da seama*.

*

Un artist trebuie *să nu-şi uite rolul* pe care l-a învăţat.
Un mare artist trebuie *să impresioneze* aşa cum a fost învăţat.
Un artist de geniu trebuie să nu ştie ce înseamnă *a impresiona* dar să obţină acest lucru de fiecare dată când *şi-o doreşte*.

*

Măreţia e ceva *accesibil*. Cine vorbeşte de *lucruri inaccesibile* nu ştie ce rost au *cuvintele* în limba română.

*

A simţi e tot una cu *a fi zdrobit*, de fiecare dată *zdrobit*.

*

Tristeţea unui om de geniu nu e formată din ceea ce el *n-a avut*, ci din ceea ce *putea să aibă* şi *nu i s-a oferit*. Tristeţea lui *dureroasă* e formată din *prostia, răutatea* şi *indelicateţea nerecunoscătoare* a celor din jurul lui.

*

O capodoperă şi-a atins *scopul* odată *cu terminarea* ei.

Cea mai mare *teamă* e *autodescurajarea*.

*

Un om de geniu nu-şi poate *idealiza* viaţa.

*

Un om face *cât un cuvânt*. Depinde care e *cuvântul* care *îl reprezintă*.

*

Miturile apar când se vorbeşte *prea mult* despre ele.

*

Sunt sigur de faptul, că Eminescu[15] n-ar fi fost *nimic* pentru intelectualii noştri, dacă *se explica* sau *îşi explica opera*.

[15] Mihail Eminescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Eminescu.

*

O speculaţie *bună*, uneori, face mai mult decât *adevărul*, dar nu poate *să-l înlocuiască* niciodată. Iar fără adevăr nicio minte speculativă nu are *să ne spună* nimic.

*

Opera stearpă e o operă *culeasă* şi, mai ales, *imaginată*.

*

Nebunia e forma *de-a fi insuportabil*: o lume *aşezată* cu susul în jos.

*

Dacă ne vom da seama, într-un viitor, nu prea îndepărtat, că nebunia e *o stare de conştienţă intensivă*?

*

A fi singur pentru mine e sinonim cu *a fi singular*.

*

Marii comici sunt marile noastre *plânsuri*.

*

Marile romane sunt propria noastră *copilărie*.

*

Cuvintele limbii române îmi spun, din ce în ce mai mult, *amintirile* naţiunii mele.

*

Ca român sunt *un sfâşiat* de vioara dorului.

*

Numai laşii îi *aplaudă* pe cei care *au învins*.

*

Geniul lui Goya[16] aduce lumii *urâtul ca expresie estetică*. El pictează pe oameni în schelete, le arată viciile şi păcatele pe faţă.

Feţele oamenilor lui Goya sunt extraordinar de sinistre. El pune oamenilor *carnea* şi aceasta, pe scheletele lui, arată *mai rău ca dracu* sau *ca moartea*.

El prezintă *o lume urâtă*, care, privită, devine *şi mai urâtă*. De aceea cred că e singurul geniu care te face *să-ţi fie frică* de tine însuţi.

*

Goya e geniul care a învins *mai târziu*.

*

Picturile lui Vincent van Gogh[17] *mă entuziasmează foarte mult* şi le consider ca fiind unele dintre *cele mai dramatice picturi* ale umanităţii.

*

Culoarea lui van Gogh exprimă *putere*, viaţă, iubire şi le exprimă la un nivel *foarte înalt*.

*

Sufletul lui van Gogh se traduce printr-o culoare *dramatică*: culoarea care *se roteşte*.

*

De van Gogh *să te apropii* numai dacă nu ai simţit *nebunia* culorii.

*

---

[16] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Francisco_Goya.
[17] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vincent_van_Gogh.

Regăsesc la Poë[18] *singurătatea* şi *tristeţea* romanticilor, *scârba* lor profundă faţă de realitatea *crudă* şi *meschină*.

*

Romantismul a spus *ceva* şi *a spus-o cu putere*.

*

Poezia mea e *un fapt de a fi* al omului pus *faţă în faţă* cu universul. Atunci când am ceva de spus, spun.

Acesta este, cred eu, *destinul* poeziei viitorului. Poezia trebuie să tindă spre *a spune toate* sentimentele şi sforţările umane, rămânând, totuşi, *poezie*.

*

Romanul e *o tehnică atentă*, minuțioasă, care cere *voinţă*, *contemplaţie* şi *precizie*.

*

Frica e numai pentru *oameni naivi*.

*

Charles Baudelaire e geniul care *şi-a răzvrătit* inima peste urâţenia interioară a omului, devenind el însuşi un om *urât* şi care a simţit, din plin, *veninul sinucigaş* al iubirii perverse.

A murit *mut* şi *paralitic*.

Însă simt că prin inima lui *a trecut* fiorul nemuririi, dar pe care nu l-a acceptat din *prea multă durere* devenită *blasfemie*.

*

[18] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Edgar_Allan_Poe.

Epopeele lui Kālidāsa[19] se deosebesc de toate celelalte de mai târziu prin *simplitatea* limbii şi prin evitarea artificiilor *prea subtile*.

*

Ceea ce în gura duşmanului e *un reproş*, în gura prietenului este *o glumă,* una *delicată*.

*

Când vor să fie *îndrăgite* femeile sunt *imposibile* sau *inaccesibile*.

*

Cei mai mulţi oameni nu mor din cauza *morţii* ci *a vieţii*.

*

Marii cugetători se impun *cu voia* şi *fără voia* noastră.

*

Nietzsche[20] e *cel mai hazliu filosof* pentru că e cel mai hazliu dintre *cugetători*. Apropo: nu îmi place cuvântul *hazliu*.

*

Poemele lui Byron[21] sunt *lungi* şi *ritmate* cum n-am mai întâlnit la niciun alt romantic. Pentru el *lungimea* poeziilor e *literă de lege*. E un mare satiric social, un satiric de geniu, de la care poţi învăţa cum se mânuie cuvântul „ca să râdă şi să-njure”.

*

Byron are *un umor cerebral*.

---

[19] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/K%C4%81lid%C4%81sa.
[20] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche.
[21] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Gordon_Byron.

*

Byron are *poeme lungi* pentru că are *dureri interminabile*.

Leonardo da Vinci[22] e întruparea sublimă *a păsării albastre*.

*

Claude Monet[23] e unul dintre *marii contemplativi* ai picturii. El mă lasă *orb*.

*

Monet a simţit prin culoare *mistuirea* lucrurilor în căutarea de noi forme, *zbaterea* moleculelor de aer în funcţie de *vibraţia* moleculelor de lumină.

*

[22] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Leonardo_da_Vinci.
[23] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Claude_Monet.

Pictura lui Monet este expresia *celui mai profund realism*. El e *cel mai liric* dintre expresionişti. El se exprimă cu o bucurie *surâzătoare* şi *amplă*.

Stăpân pe reveria sa, el nu îşi propune *să descifreze* enigme. Transa *lucidă* a pictorului ţine de perspectiva unui ideal de construcţie *sincer exprimat* şi înviorat de demnitatea unei *participări totale*.

*

În poezie am ajuns unde a ajuns şi Brâncuşi[24]: acolo unde nu mai sunt *forme*, ci coborârea mea *profundă* în forme *cât mai simple*.

*

Nu mai trăieşti *suferinţa* atunci când *ai văzut* slava lui Dumnezeu. Nu mai există de atunci *o suferinţă pur umană*.

*

Perfecţiunea e *linia orizontului* care nu se lasă niciodată *ajunsă*.

*

Delacroix[25] e un geniu care a exprimat *forţa* culorii. Cel mai bine despre el a vorbit Baudelaire.

*

Delacroix mă impresionează prin forţa, prin *vitalitatea* pe care el a dat-o culorii. Este sublimă impresia *interioară* a culorilor lui. Iar dacă simţi *expresia interioară* simţi *şi culoarea*.

El a ştiut să dea frâu liber *interiorului*, să-l lase să iasă afară prin intermediul culorii. E magnific prin faptul că a fost *un om cinstit* cu pictura lui.

*

---

[24] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Br%C3%A2ncu%C5%9Fi.
[25] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Eug%C3%A8ne_Delacroix.

Cea mai *pură* culoare pe care am văzut-o vreodată e a lui Ingres[26]. El a atins *perfecţiunea* culorii şi a nuanţei. Pentru mine el are *veselia culorii* în care *se priveşte* spiritul. Picturile lui sunt *pline de viaţă*, sunt *supraplinătăţi*.

*

Dacă îmi respect şi-mi iubesc neamul meu românesc, atunci trebuie să o spun *cu respect* şi *mare admiraţie*, că Nicolae Grigorescu[27] este şi va fi *culoarea unică* a românilor.

*

Picturile lui Grigorescu sunt ca bobocii de trandafiri: încă *nedeschişi*, încă *neînfloriţi*.

*

În natura lui Grigorescu este ceva *gingaş*, ceva *natural*, ceva *voios*, o viaţă care *palpită de la sine*. Aceste lucruri nu pot fi *confundate*.

*

Cel mai *graţios* moment coloristic al lui Grigorescu, pentru sufletul meu, e *Luminiş*. E *un gram de eternitate românească*.

[26] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jean_Auguste_Dominique_Ingres.
[27] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Grigorescu.

*

Mattise[28] a mers spre abstracţiune până nu a mai înţeles nici el nimic. De aceea *puţinul* lui exprimă *multul*.

*

Devitalizarea culorii la Mattise înseamnă *o maturizare a vitalităţii*. El ne spune că artistul *nu copiază* natura ci el *creează o altă lume*.

*

A sta prea mult *în durere* înseamnă *a te dezumaniza*.

*

Ca să ai ochii *frumoşi* trebuie să ai *suflet de copil*.

*

N-am dorit *războiul* dar *am luptat întotdeauna*.

*

Alexandru cel Mare[29] a fost împăratul care şi-a savurat *entuziasmul* propriului său vis.

*

Existenţa mea *împlineşte* opera mea.

*

Dacă o persoană este *înţeleasă în întregime* înseamnă că *nu există*.

*

Poetul e cel care *pătimeşte în cuvinte*.

---

[28] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Henri_Matisse.
[29] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Alexandru_cel_Mare.

*

Picasso[30] e *o noutate făcută din vechituri*.

*

Dali[31] a fost *un îngâmfat de geniu*.

*

Versurile *simple* sunt *cele mai grele* versuri.

*

Timpul poeziei e cel *al recitirii*. O poezie trebuie citită mereu, adică *recitită*. De fiecare dată ea va suna *altfel*. De fiecare dată ea *te va umili* sau *te va bucura*.

*

Caricatura e modelul artei *explicative*. Tragi anumite linii şi *surâzi* pentru anumite lucruri.

*

Nebunii veritabili sunt aceia care simt *o atracţie matură* spre moarte.

*

Sângele îşi cere uneori *drepturi* pe care *nu le cunoaşte*.

*

Ca doi oameni *să se înţeleagă* trebuie să fie *prea nebuni* sau *prea sfinţi*.

*

Un înţelept nu gândeşte *lucrurile sale* ci *pe ale altora*.

---

[30] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso.
[31] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Salvador_Dal%C3%AD.

*

Ignoranţa şi *infidelitatea*: două cuvinte *detestabile*.

*

Oamenii geniali sunt cu adevărat *iubiţi* numai dacă sunt văzuţi *de foarte aproape*.

*

Cine n-a ascultat *o doină* nu ştie ce înseamnă *să plângă de dor*.

*

Marea artă cere să fii *una* cu ceea ce faci.

*

Pe mine unii clovni mă fac să plâng. Şi asta, pentru că aceştia nu ştiu ce înseamnă *să plângă*.

*

Atât cât va dura *neştiinţa* va domni şi *teama*.

*

Citindu-l pe Shakespeare[32] m-am *îmbolnăvit* de figurile stranii ale actorilor şi de noapte.

*

Pe Beethoven[33] îl iubeşti *de frică*. Îl iubeşti pentru că *Simfonia a 9-a*[34] a fost scrisă *fără auz* şi pentru că te înfioară prin *sublimitatea ei*.

---

[32] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/William_Shakespeare.
[33] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.
[34] Idem: http://www.bestmusic.ro/video/Simfonia_a_9_a_Prima_parte/Ludwig_van_Beethoven-id3879-it163552-l-1.

*

Uneori am impresia că *privesc totul* pentru *ultima oară*.

În tablourile lui Tiţian[35] trupul femii *nu tresare*. Ea trăieşte dragostea cu o mare *stare de calm*.

*

Când creez am vaga impresie că poemele vor *să zboare*.

*

Lumina e *o transparenţă abisală*.

*

Trecutul e frumos numai când *admiri piscurile*. În rest e o stare de *greaţă continuă*.

*

Cel mai greu într-o poezie e *să ai cuvinte proprii*.

*

Orice limbă a pământului, dacă ţi se face *cunoscută*, te face *un geniu*.

*

---

[35] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Tiziano_Vecellio.

Sfat practic: să nu scrii când *nu ai nevoie* de tine.

*

În afară de *linie* m-au înşelat toţi, chiar şi eu însumi.

*

Cel mai mare *defect* al meu e că, întotdeauna, compar *poemul* cu *fiinţa mea*.

*

Germanii au prostul obicei de a pune *prea multe* în cuvinte iar francezii fac tocmai invers: se tem *să spună prea multe*.

*

Când începi *să gândeşti* inefabilul rămâne *pe-afară*.

*

Îmbrăţişezi numai atât cât *îţi cuprinde* sufletul.

*

Un răspuns nu poate fi niciodată *util*.

*

Când *îţi imaginezi* viaţa ai o părere *foarte bună* despre ceea ce *nu e ea*.

*

Preconcepţiile sunt lucrurile care *nu ne-ar jena*, dacă le-am fi putut *învinge*.

*

Un viciu e *ruşinos* numai pentru *religie* sau *morală*. Constatare practică.

*

Nu ştim multe lucruri pentru că le credem *ştiute*.

*

A deveni înseamnă *să accepţi*, chiar dacă, uneori, stângaci, *necunoscutul*.

*

O personalitate este un abuz*, un abuz de forţă*.

*

A discuta înseamnă să compromiţi ideea de *spirit liber*.

*

Uneori îmi zboară ideile *înaintea* cuvintelor. Atunci nu mai ştiu dacă limba română *se scrie* sau *se mănâncă*.

*

Perversiunea e o *delicateţe* egoistă.

*

Dacă vrei *să mori* trebuie *să nu mai ai întrebări*.

*

Uneori *clarificarea* unui vers *îl obscurizează*.

*

Oamenii care *gândesc* nu mai au nicio *a doua şansă*.

*

Aş fi mai bun decât *o linie*, dacă aş şti cum se face *un corp de femeie în formă de linie*.

*

După mine *cel mai prelung sunet* este *tăcerea*.

*

Oamenii care *te plictisesc* nu mai au *ce să-ţi spună*.

*

Eu mă pot regăsi *în oameni* în măsura în care ei *se regăsesc în mine*.

*

Un poem e *mai rezistent* decât un buncăr.

*

E important să cunoşti *cât de lung* este sentimentul. De fapt aceasta e *Poezia*.

*

Literele îşi ştiu locul *mai înainte* de a fi *gândite*.

*

Un gust *subtil* e întotdeauna un gust *impur*.

*

Ochiul unui geniu este ochiul unei păsări de pradă. El e mereu *flămând*…

*

Nu se ştie niciodată *cât poate face* un cuvânt *scris*.

*

O operă de artă este *o lume închisă care se deschide*.

*

Cuvintele, uneori, mi se par nişte *prezenţe interminabile*.

Bucuria e singura expresie umană care are *ochi luminoşi*.

*

Când sunt *prea lucid* mă sperii de *singurătatea* cuvintelor şi a oamenilor mai întâi.

*

Marile idei sunt *ploi torenţiale,* care cad deasupra liniştii tulburând-o la maximum.

*

Am înţeles, până la urmă, că nu găseşti niciun lucru *cu totul simplu*.

*

Un critic *bun* e un cititor *rău*.

*

Paradisul este *singurul lucru* pe care nu putem *să-l uităm*.

*

Dacă *fascinez* pe cineva înseamnă că cel din faţa mea e *beat de admiraţie*.

*

Când *repet* ceva spun de fapt *altceva*.

*

Cele mai *emoţionante* momente ale vieţii mele sunt clipele în care nu mai pot *să exprim ceea ce simt*. Acelea sunt *stări dumnezeieşti*.

*

Copiii ştiu *să spună orice*, chiar şi ceea ce *nu ne convine*.

*

Nemurirea e dată *numai* adevărului.

*

Inima e cunoscută *de toţi* şi *neînţeleasă de nimeni*.

*

Don Juan[36] este ideea genială de *a fi îndrăgostit* de o femeie, care există *în toate* femeile dar, în mod concret, *în niciuna*.

*

[36] Idem: http://en.wikipedia.org/wiki/Don_Juan.

A căuta noul înseamnă să ai conştiinţa că *el există*.

*

Când l-am citit pe Cervantes[37] la 19 ani *am redevenit* om. Bine că nu s-a întâmplat asta la 80 de ani.

*

Îngăduinţa este o subtilitate *mult prea mare*, pentru ca ea să fie *înţeleasă* de oamenii grosolani.

*

Şi strigarea unui câine e o lecţie *de aşteptare* şi *de răbdare îndelungată*.

*

Cititorul e întotdeauna *un om care aşteaptă*.

*

Am curajul *să mă tem*, chiar *să mă înfior*.

*

Răutatea sau *greşeala fatidică* a unui om de geniu este *propria sa perseverenţă*. Însă numai din aceasta cauză oamenii *rămân* în istorie.

*

Dacă un copil *nu ar spera* nu ar putea *să trăiască frumos*.

*

Oamenii care nu înţeleg *prostia* vorbesc *dintre* limitele ei.

[37] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Miguel_de_Cervantes.

*

Dumnezeu e *cea mai mare nelinişte* a celor aroganţi[38].

[38] *Finalul* cărţii. Aici am redat *doar fragmente* din carte.

Un continent fără Dumnezeu
(aforisme, vol. 5, 1997)

Motto

Nu cred în cele două *ziceri* de mai jos:

1. „Dumnezeu Însuşi *nu poate exista* fără oameni înţelepţi” (Martin Luther)

şi

2. „*Îl negăm* pe Dumnezeu, negăm *responsabilitatea* în Dumnezeu, [şi] abia prin asta *mântuim* lumea” (Friedrich Nietzsche).

Numele volumului *Un continent fără Dumnezeu* e *o parodiere* a *falsei* şi *ostentativei inapetenţe* a contemporaneităţii de *a crede în Dumnezeu*.

Conţinutul volumului spune, dimpotrivă, că în om e *o bogată credinţă* şi *putere de iubire şi înţelegere*.

Între oamenii care râd sunt *frumoşi* cei care *rânjesc*. Ştiu că de la ei *mă aştept* sau *mă pot aştepta la orice*.

*

Oamenii *grosolani* au nevoie de *cultură* nu ca să *gândească*, ci pentru ca să *redevină* oameni.

*

Orice confesiune e *o melodramă*.

*

Orice *adept* al unei idei e *mai periculos* ca oricare dintre *nehotărâţi*.

*

Oamenii *nesiguri* sunt *prea îndrăzneţi*.

*

Uneori ne e ruşine *să ne formulăm* adevărul şi nouă înşine.

*

Suspansul e *un refugiu* al singuraticilor şi *o bucurie* a angoasaţilor.

*

Dacă geniile *acced* la putere orice naţiune civilizată ajunge *o formă de expresie bizară*. Adică numai proştii *pot conduce*, pentru că nu au *mari probleme* de conştiinţă.

*

Conotaţiile profunde sunt *sculptate* dar stau *în penumbră*.

*

Când realitatea va trece de *preconcepţia exagerării*, exagerarea va părea *un lucru absurd*.

*

Nu-mi plac cititorii care *se cred* Dumnezeu, adică care cred că *te-au înţeles ca în palmă*. Nu sunt cititori *reali*.

*

O mare carte e *o emoţie fără margini* dar *cu toate cusururile posibile*.

*

Ceea ce *evităm* sunt lucrurile pe care *le-am memorat* la perfecţie.

*

Prudenţa e *cel mai mare risc* al nostru. Când vrem să păstrăm ceva *numai* pentru noi, atunci ori *îl pierdem* ori *îl uităm*.

*

Răul *nu atrage*. El te convinge ca să fii *slab*.

*

În artă sunt *trişti* numai oamenii *fericiţi*.

*

Durerea e o protecţie naturală. Dacă nu ar fi ea am crede că suntem *din piatră*.

*

Lirismul nu are nimic de-a face cu *ritmul* sau cu *rima*. Aici e vorba de cum încep durerile *să cânte*.

*

Orice formă de artă e *o colonizare forţată*. Nimeni nu vrea ca *să se schimbe* dar acest lucru, totuşi, *se petrece*.

*

Esenţial nu e să faci *un lucru nou*, ci *să nu stai degeaba*.

*

Gândirea e întotdeauna *un exces*.

*

Dacă nu ajungi *să nu mai ştii nimic* nu poţi fi *un om religios*.

*

Oamenii *senini* sunt *cearcănele atenţiei* de fiecare clipă.

*

Orice lucru *genial* e *un strigăt de groază*.

*

Până la urmă suntem destinaţi spre *a fi irevocabili*.

*

Dacă ţi-ai învăţat limba maternă *până la geniu* atunci ştii să faci *greşeli de pronunţie epocale*.

*

Rafinamentul operei tale nu e dat de *gustul tău* ci de *viaţa ta*.

*

Dacă suntem *vrednici* de ceva atunci *nu merităm* mare lucru.

*

Oamenii *senzuali* sunt *faptul în sine*. Restul *îi depăşeşte*.

*

Cine vrea *ca să vorbească* despre Dumnezeu trebuie să ştie, cu toată fiinţa lui, cât de penibil e *să o faci pe ateul*.

*

Ideile sensibile *nu au inimă*.

*

A filosofa despre viaţă e tot una cu *a deveni o fiară*.

*

Oamenii care nu mai plâng vor să pară *tragici*, când ei au nevoie de *şiroaie de lacrimi de pocăinţă*.

*

Măreţia e *o insultă* pentru insignifianţi.

*

Stilul e o finisare a felului de *a stabili* gândul în cuvinte dar el nu creează nici *experienţa* şi nici *gândurile*. Tocmai de aceea scriitura *doar cu stil* e *o nulitate stropită cu aur*.

*

A lăuda o operă de geniu înseamnă *a o nega*.

*

E strigător la cer să explici lucruri cu care *nu te-ai mânjit*.

*

Dacă nu ai călcat *strâmb* niciodată lumea ţi se pare făcută *dintr-o singură bucată*.

Oamenii *ficşi* sunt *nesuferinzi*.

*

Râsul e porţia noastră de *autoînşelare*.

*

Boala e *o replică dură* dată *linişti*i individuale. Şi asta când *războiul* e *ceva colectiv*.

*

Rafinamentul e *o motivare* a tuturor scrupulelor.

*

Eleganţa *căutată* e ceva *grosolan*.

*

O minte *rafinată* e *un summum de banalităţi*.

*

Cei care *câştigă* sunt cei care *nu ştiu ce pierd*.

*

Singurul act *responabil* e *nesiguranţa*.

*

Un orator *bun* ştie *să se pronunţe* dar nu ştie *să idealizeze*.

*

Erezia e *filosofia* secolului în care se naşte.

*

Eu cred numai *în istorii nescrise*.

*

Siguranţa *continuă* naşte *multă prostie*.

*

Dacă ne e teamă *să spunem adevărul* înseamnă că *nu-l avem*.

*

Frumuseţea *pură* nu are nici în clin şi nici în mânecă *cu inteligenţa*.

*

Oamenii care *gândesc* sunt *epuizanţi*.

*

Unui gânditor nu îi e greu *să gândească*. Dar îi e greu *să rămână logic*.

*

A fi clasic e tot una cu *a spune pe şleau*.

*

Dacă *nu greşeşti* înseamnă că eşti *trivial*.

*

Admiratorii sunt cei care *nu se admiră*.

*

E o prostie să crezi că trebuie *să fii înţeles*. Sunt lucruri mult mai importante *de trăit* decât acest lucru.

*

Dacă nu am scris *unele gânduri* nu înseamnă că *nu le-am şi gândit*.

*

Fanaticii sunt exemplele *comice* sau *dramatice,* mai bine-zis, ale prostiei sau ale lipsei de măsură.

*

Într-o ţară în care limba a devenit *o unealtă de consum* orice cuvânt spus, oricât de important ar fi el, are aceeaşi valoare: adică *niciuna*.

*

Oamenii care *înţeleg* cuvintele ştiu că *inima e cea mai poetică limbă a universului*.

*

Gândurile care *nu converg* nu există.

*

Îmi iubesc ţara, pentru că nu ştiu dacă aş putea să o iubesc pe alta *mai natural* decât pe a mea.

*

A fi puternic înseamnă să ştii *cum să foloseşti* cuvintele.

*

Orice imitaţie miroase *a sfoiag*, fie el şi *de aur*.

*

Oamenii *amabili* nu pot fi niciodată *naturali*.

*

Manierele sunt *elegante* atâta timp cât omul vrea să pară *neîngrijorat*.

*

Mă îngrijorez numai de lucrurile care *îmi ies foarte bine*.

*

Logica nu e tot una cu *ordinea*. Ordinea complică atât de mult lucrurile încât *logica* nu mai are *niciun scop*.

*

Oamenii *serioşi* sunt cei care *nu vor să vorbească* despre ei.

*

Micile anecdote au vitalitatea *marilor erori*.

*

Un bărbat devine *impotent* când nu mai are *spre ce să privească*.

*

Imprevizibilii sunt *cei mai arţăgoşi* dar şi cei mai *spânzuraţi* prieteni ai istoriei.

*

Confortul e *loja dezertorilor*.

*

În natură *un gram de fericire* e cât unul *de neuitare*.

*

Adevărata durere nu are niciun *refugiu*.

*

Dacă pizmuiesc nu mă pot *bucura* nici de mine însumi.

*

Pe mine lucrurile pe care *nu le-am făcut* m-au chinuit mai amarnic decât cele pe care *le-am făcut greşit*.

*

Când nu mai avem în noi *fericirea* avem nevoie de *iluzia* ei. Această iluzie e numită de Biserica noastră *păcat*.

*

Oamenii mari *înspăimântă* printr-o banalitate cât alţii printr-o mie.

*

O mare furie este *o imensă limpezire de sine*.

*

Civilizaţii sunt oamenii care *nu mai cred* în propriile lor supoziţii dar *şi le admiră*.

*

Oamenii delicaţi sunt *sceptici* la reclama vanităţii.

*

Când ştii ce este *răul* nu mai poţi să fii decât *un om bun*.

*

Verva predicatorului e competenta *lipsă de tact* a predicii.

*

Politica e un sentiment *atractiv* pentru solipsişti şi *o escrocherie amabilă* pentru oamenii activi. Primii o practică ca să iasă *din starea de greaţă*, pe când a doua partidă o practică *ca să atenueze* riscul culpabilităţii.

*

Ratarea e *un sentiment sublim* numai pentru oamenii care nu au nevoie să afle *de la alţii* cine sunt.

*

Cel care foloseşte *metafore* ştie *ce e minciuna*.

*

Când *lucrurile mari* devin *probleme mici,* atunci problemele mari *desfinţează indexul*.

*

Răul e *cea mai mare invenţie* a creaturilor dar şi *prima lor mare prostie*.

*

Oamenii care *înţeleg* universul nu *îl cunosc* ci *îl admiră*.

*

A fi *în stare de cutremurare* e un simptom al faptului că *te-ai întors la viaţă*.

*

Marile inimi sunt *copilăria artei*. Bătrâneţea artei nu există.

*

Cu timpul am ajuns să înţeleg cum *m-au minţit* sentimentele. Însă nu am înţeles până acum, cum de le-am putut face *capabile* să mă mintă.

*

Eu am fost iubit, mai ales, *de cine n-am vrut*. E unul dintre *defectele* mele.

*

Folclorul românesc *a plâns* dar *nu a disperat* niciodată.

*

Când nu mai poţi *să ai cuvinte*, atunci poţi să spui că eşti *un om al spiritului*.

*

Orice capodoperă poate fi *negată* dacă *se caută absolutul* în ea.

*

Eu nu scriu *nimic nou*. Scriu ceva *autentic*.

Pervertiţii spiritual mă tem că *nu pot înţelege* decât *reziduurile spirituale*. De aceea există şi atâtea *secte* pe faţa pământului.

*

Un sentiment rămâne *pur* numai gândit şi simţit *ca unul pur*.

*

Ceea ce am înţeles *cel mai bine* nu se află în cărţile mele.

*

O linie *sugerează* întotdeauna un amănunt *semnificativ*.

*

Nu trebuie ridicat *vălul* de pe o femeie.

*

Culoarea *completează* lumina acolo unde lumina este *vagă*.

*

Când ajungi *la tine însuţi* nu mai ştii nimic.

*

Ceea ce este *ascuns* există prin ceea ce este *văzut*.

*

Ne aducem prea puţine lucruri *aminte* din cele pe care *le ştim*.

*

Tradiţia este *o schimbare* aptă de schimbare.

*

Originalitatea este pentru mine *cel mai traumatizant* concept.

*

Dacă vrei să foloseşti *trecutul* artei savurează-i *praful* şi nu *măreţia*. Acesta e singurul lucru pe care putem *să-l învăţăm* de la înaintaşii noştri.

*

E *o minciună* faptul de a avea *un singur stil* de lucru.

*

Eu cred că *nu înţelegem*, cu adevărat, nimic din ceea ce spunem.

*

Nu mai pot fi *cuprins* în două rânduri. Ştiu asta…

*

Eu nu am căutat *ceva anume*. Eu am vrut pur şi simplu *să iubesc*.

*

Cele mai *crâncene lupte* le-am avut cu *propria mea voinţă*.

*

Dacă smerenia nu ne-ar *linişti* am crede că orice pierdere este *irepetabilă*.

*

Dacă poţi *să compătimeşti* înţelegi de ce Dumnezeu *S-a lăsat ucis* de propria Sa creatură.

*

Un habotnic religios nu poate să înţeleagă, că eu mă pot *ruga* chiar şi când rugăciunea *nu mai îşi ştie rostul*.

*

Un Dumnezeu *banal* ar fi un Dumnezeu pe care L-ar înţelege *oricine*. Tocmai de aceea Dumnezeul nostru treimic nu este *uşor* pentru nimeni.

*

Cei care au vrut *să schimbe lumea* au aflat ce înseamnă *greutatea pietrei de moară* pe proprii lor umeri.

*

Cea mai mare *blasfemie* e să spui că *nu ai ce regreta*.

*

Dacă *înveţi* să gândeşti eşti un om *ratat*. Numai că cel care *se va bucura* de acest enunţ e, cu siguranţă, *un om ratat*[39].

[39] *Finalul* cărţii. Am redat din ea *fragmentar*. A fost *terminată* pe data de 26 noiembrie 1997.

Cuprins

Cosmologia esenţelor
(poeme, vol. 5, 1997)
[2-78]

Redescoperirea universului
(poeme, vol. 6, 1997)
[79-168]

Inimă extatică
(poeme, vol. 7, 1997)

Un cer pentru stele albastre
(poeme, vol. 8, 1997)
[206-234]

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș